

<<< สงครามชิงดินแดน ต่อจากตอนที่ 1 >>>

คราวนี้นิกรยิ้มแหย ๆ แล้วพูดเป็นงานเป็นการ

“กันเตรียมอุบายไว้เรียบร้อยแล้ว พล - วิธีที่ดีที่สุดก็คือวางเพลิงห้องแถวแถวนี้ เมื่อเพลิงไหม้ตำรวจบน โรงพักคงวิ่งมาดับเพลิงหมด จะเหลืออยู่ก็เพียงยามและนายสิบเวรเท่านั้น ทีนี้มันจะยากอะไรเล่า เราขึ้นไปบน โรงพักบอกกับตำรวจเวรว่า ท่านเรลิดังสั่งให้เรามาเอาจระเข้ไปขังที่ค่ายทหาร มันก็คงจะมอบตัวให้เรา ถ้ามันไม่ยอม เราก็ให้มันกินลูกตะกั่วเสีย ยังไงเพื่อนอุบายของกันแนบเนียนไหมล่ะ?”

พล, แจ้งและอึดต่างเห็นพ้องในแนวความคิดของนิกรทันที

“ได้เลยโว้ย!” อึดร้องออกมาดัง ๆ ด้วยความดีใจ “วิเศษมาอ้ายหลานชาย”

พลเข้ามาจับมือคู่หูของเขา

“แกนี่ปัญญาแหลมมาก กันขอชมเชย”

กะดิ่งทองยิ้มแป้น

“ยังงั้นเรอะลูกเรอะ?”

“พัะ !” ฝ่ามือของพลสัมผัสสัสส์กลางหลังนายหน้าทะเล้นอย่างถนัด “นี่แน่ะทะเล้นัก อ้ายห้าร้อย”

นิกรยิ้มกะเรียกระวาด หันมาทางอึด

“คุณอาแบ่งเอาไปสองร้อยห้าสิบนะครึบ”

อึดสะดุ้งโหยง แล้วตวาดแหว

“ไม่เอา!”

คณะพรรคพวกกันหัวเราะชอบใจ พล พัชราภรณ์ เอื้อมมือตบป่าเพื่อนเกลอของเขาแล้วพูดยิ้ม ๆ

“ดีมากกว่า แนวความคิดของแกพวกเราเห็นพ้องด้วย ว่าแต่เราจะวางเพลิงโดยวิธีใดล่ะ?”

“อ้าว - ก็จุดไม้ขีดเข้านะซี”

พลทำคายน

“รู้แล้วโว้ย ! ปู้ไ้ - อ้ายนี่ ฉันหมายความว่าเราจะวางเพลิงตอนไหน และใช้อะไรเป็นเชื้อเพลิง?”

นิกรพะยักหน้าหงิก ๆ

“อ้อ - พุดให้มันเข้าใจยังงี้สิน่า อ้า - การวางเพลิงวางมันหลังห้องแถวนี้แหละ ส่วน
เชื้อเพลิงก็หาเอา ถมเถไป อย่าเชื่อนักเลงไว้ย ทำเป็นคุณอาดีไปได้ เช่ดตลอดศก”

ฮึดกลืนน้ำลายเอือก ยกมือไหว้กะดิ่งทอง

“จ๋า - เชิญเถอะพ่อ จะด่าว่าไซ้กัอย่างไรรักเชิญ อ้ายฉันทันโกนา แกมันโกบ้าน
โก้อีสตราหลิอบ เฮ้อะเหอ”

นิกรยิ้มแหย ๆ

“ผมมันอดพูดเล่นสนุก ๆ ไม่ได้หรอกครับ อย่าถือโทษผมเลยครับ คุณอา”

“ยะ , ไม่ถือหรอกพ่อคุณ ฉันทันจะรู้มานานแล้วว่านายนะไม่เต็มเต็งเหมือน ๆ กับพ่อกิมหงวน
บุราณท่าน กล่าวไว้ว่า อย่าถือคนบ้าอย่าว่าคนเมา เขาเถอะสำหรับนายฉันทันอภัยให้”

นายการุณวงศ์อ้าปากหวิว หันมาพูดกับพลเบา ๆ

“นี่อ้วเป็นบ้าจริง ๆ หรือวะนี่?”

พลหัวเราะก๊าก

“อย่าให้กันพูดเลยไว้ย แกจะเสียใจ นึกเอาเองก็แล้วกัน”

กะดิ่งทองทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องให้ เปลี่ยนสายตามาที่แจ้ง

“น้องชาย, ลือช่วยดูหน่อยเถอะนะ กิริยาท่าทางของอ้วมีหวังคล้ายกับคนบ้าบ้างไหม บอก
อ้วตามตรง ไม่ต้องเกรงใจ อ้วบ้ารึ?”

แจ้งทำกิริยากะมิดกะเมี้ยน

“ท่ามันก็ยั้งงั้นแหละครับ”

นิกรทำคออ่อนหลับตาปี คณะพรรคชาติริม กะดิ่งทองถอนหายใจเอือกใหญ่

“ว่า - “ แล้วเขาก็ตะโกนสุดเสียง “กูไม่บ้า!”

ฮึดเอียงหน้าเข้ามากะชิบกะชาบกับพล แต่มันก็ดังพอนิกรได้ยิน

“เชื่อกาเถอะวะหลานชาย คนบ้านะพยายามที่จะให้คนอื่นเข้าใจว่าตัวเป็นคนดีเสมอ”

นิกรทำปากย่น ตีอกชกหัวตัวเอง

“ผมไม่บ้า! อ้อย - อย่าล้อยังงี้่น่า ประเดี้ยวพาลเป็นบ้าจริง ๆ “

เสียงหัวเราะอย่างครั้นแครงดังขึ้นอีก พลกะเข้าเพื่อนเกลอของเขา

“อ้ายกร, อย่างนี้คิดอะไรให้มากนักเลงไว้ย ทำใจให้สงบ ๆ เอะ ไร - เมื่อเย็นนี้แกยังดี ๆ
อยู่นี่นา เห็นจะเป็นเพราะเอาฟอร์มทหารแขกมาแต่ง แล้วอ้ายหมอที่แกฆ่าตายมันคงเป็นบ้าหรือ
ม่ายก็คุ้มดีคุ้มร้าย กลืนไอของมันติดอยู่ที่ฟอร์มเลยทำให้แกชักฟื้นเพื่อนไปด้วย”

นายการุณวงศ์ทำตาปริบ ๆ

“ไม่เอาน่า อย่าพูดยังงี้ไว้ย ประเดี้ยวมันก็พาลเป็นบ้าไปจริง ๆ เท่านั้น” พุดจบนิกรก็ยกคิ้ว
หลิวตา ร่ายรำกระทำท่าพระเอกยี่เก “ปางองค์พระทรงศรี ประทับอยู่ปรางมณี งามละออตา - - -”

“เฮ้ย ! “ พลตวาดแหว “พอ - พอ - พอที่ พ่อมหาจำเริญ เริ่มงานของเราเถอะเว้ย มัวแต่ เล่นอยู่นั้นแหละ อย่ารำไรเลย เวลาไม่ค่อยทำ”

นิกรยิ้มเล็กน้อย

“เอา - กันจะแสดงการวางเพลิงเอง ไปไว้ย, เข้าไปในตรอกหลังห้องแถวนี้เถอะ”

การสัฟฟอกหยอกล้อลั่นสุดลงเพียงเท่านี้ คณะพรรคต่างพากันเดินตามนิกร เลี้ยวเข้าไปใน ตรอกเล็ก ๆ หลังห้องแถวนี้

อีกในราว ๑๕ นาทีต่อมา

ทหารแขกมอริออคโคก้ามะลอทั้งสี่คน พากันวิ่งบุลง ๆ ออกมาจากตรอก วิ่งพลางหัวเราะ พลาง การวางเพลิงได้ผ่านไปโดยสวัสดิภาพ ข้างหลังห้องแถวเป็นโรงไม้กระดาน มีซึบมากมาย เมื่อจุดไม้ขีดขึ้น ไฟก็ลุกวู่วามอย่างรวดเร็ว

แขกปลอมทั้งสี่พากันข้ามถนนเดินไปให้ไกลจากที่ต้นเพลิงอย่างรีบร้อน แล้วหยุดยืนในที่ มืดแห่งหนึ่ง เตรียมแผนการเข้าแย่งจระบुरुษไทยทั้งสองที่ถูกขังอยู่ในสถานีตำรวจ

“ไฟไหม้! ไฟไหม้!”

แสงเพลิงจับท้องฟ้า เปลวไฟแลบขึ้นสูงกว่าหลังคาห้องแถว ชาวบ้านร้านตลาดแตกตื่น ตกใจร้องเอะอะ โวยวายขึ้น ประชาชนวิ่งไปมาชวักไขว่ เสียงนกหวีดตำรวจเป่ายาว ตลาดเวียง จันทรตกเป็นเหยื่อพระเพลิงแล้ว ไฟลุกลามอย่างรวดเร็ว เนื่องจากห้องแถวเหล่านี้เป็นไม้เก่า ๆ และมีวัตถุซึ่งเป็นเชื้อเพลิงมาก

พวกตำรวจบนโรงพัก ต่างวิ่งลงจากสถานีไปช่วยดับเพลิงอย่างเข้มแข็ง ประชาชนโกลาหล อลหม่าน บ้างก็ชนของหนีไป บ้างก็ตะโกนกุ่เรียกกัน พวกนักจิกก็ถือโอกาสพลอยผสมโรง ช่วยชน ของบ้าง หาเศษหาเลยกับผู้หญิงสาว ๆ บ้าง

ไม่ถึง ๑๐ นาที อาณาเขตต์เพลิงไหม้ก็ขยายออกไปทั้งสี่ทิศ รถดับเพลิง ๓ คันเพิ่งมาถึง และต่อสายสูบลำการดับเพลิงอย่างว่องไว พวกตำรวจญวนต้องทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย ส่วน นายตำรวจ ฝรั่งเศสสักเหงื่อไหลไคลย้อยไปตามกัน

เวลาผ่านไป ความโกลาหลอลหม่านก็ยิ่งทวีขึ้นสูบน้ำเพียง ๓ สายนั้นไม่สามารถจะสะกัด กัน การลุกลามของเพลิงได้ ไฟลามข้ามถนนติดเรือนโรงด้านสถานีตำรวจแล้ว กองดับเพลิงต้อง ย้ายมาดับทางด้านนี้ เพราะมีอาคารเคหะสถานสำคัญ ๆ หลายแห่ง

แขกปลอมทั้งสี่เริ่มงานของเขาแล้ว

พล, นิกร, อี้ดและแจ้ ในเครื่องแบบทหารแขกมอริออคโค พากันวิ่งอ้อมมาทางหลัง โรงพัก มีปืนสะพายครบครัน พลวิ่งนำหน้า เลี้ยวของเขามีเครื่องหมายยศนายสิบตรี เขาก็เลยตั้ง ตัวเป็นผู้บังคับหมู่

ต่างวิ่งขึ้นไปบนสถานีตำรวจ ขณะนั้นบนโรงพักมีตำรวจเพียง ๓ คนเท่านั้น คือยามสถานี และนายสิบเวร นอกนั้นไปดับไฟหมด

นายพัชราภรณ์ปราดเข้าไปหานายสิบตำรวจโทชาวญวนทันที แล้วพูดภาษาฝรั่งเศส

“ท่านเรลิดังสั่งให้เรามาจับคนไทยสองคน ที่ต้องหาเป็นจระบुरुษ เพื่อเอาไปขังไว้ที่ค่ายทหาร โปรดมอบตัวเขาให้เราเดี๋ยวนี้”

นายสิบตำรวจญวนทำหน้าเหวอ เขาแปลกใจในคำสั่งของเรลิดังมาก

“เสียใจนาย เราไม่มีอำนาจที่จะมอบตัวเขาให้ท่านไป ต้องรอให้ผู้บังคับบัญชาของเรามาก่อน”

พลหันมาทางคณะพรรค ต่างปลดปืนเล็กยาวออกจากบ่า พลจ่อดาบปลายปืนจี้พุงเจ้าโปลิศญวน และแสดงกิริยาดุสันให้เหมือนกับพวกแขกมอริออคโค

“ถ้าไม่มอบคนไทยสองคนให้เรา ท่านก็ต้องตาย เร็ว, ไซห้องขังออกเดี๋ยวนี้!”

ตำรวจญวนหน้าซีดเผือด ยกมือทั้งสองข้างชูหว่า พลบังคับเขาด้วยดาบปลายปืน ให้เดินตรงไปที่ห้องขัง ขณะนี้พลตำรวจญวนคนหนึ่งได้วิ่งลงบันไดไปอย่างรวดเร็ว

เจ้าคุณปัจจุบันฯ กับอาเสีย ยืนเกาะที่ลูกกรงมองดูอย่างตื่น ๆ ขณะที่นายสิบตำรวจญวนไขกุญแจห้องขังเปิดประตูออก กิมหงวนก็จำได้ว่า ทหารแขกทั้งสี่คนนี้ คือคณะพรรคของเขา นั่นเอง

ความดีใจทำให้ลิ้มตัวร้องออกมาดัง ๆ

“พล ! วู้ปี ปลอมตัวสนิทจริงไว้ย”

แขกปลอมทั้งสี่ใจหายวาบไปตามกัน ตำรวจที่ยืนยามอยู่หน้าโรงพักรู้ความจริงแล้ว เขายกนกหวีดขึ้นเป่าเสียงลั่น แล้วยกปืนขึ้นประทับจะยิงมาที่คณะจระบुरुษ

ด้วยความรวดเร็วราวกับฟ้าแลบ นิกกรีบประทับปืนยิงเจ้าญวนผู้นำสงสารเสียก่อนที่มันจะยิงพวกตน

ปัง !

ตำรวจญวนปล่อยปืนผงะหงายตายคาที่ พลชุดเจ้าคุณปัจจุบันฯ กับกิมหงวนออกมาจากห้องขัง แล้วพลกนายสิบตำรวจเวรเข้าไปแทน จัดแจงล็อกกุญแจเรียบร้อย

เสียงหวนโผเข้ากอดพลด้วยความดีใจ

“อ้ายเพื่อนยาก ถ้าแกไม่มาช่วยกันกับคุณอาคงมองเท่งแน่ ฮะ – ฮะ ไม่เลวไว้ย จำแทบไม่ได้แน่”

พลกวาดสายตามองไปรอบ ๆ แล้วพูดเร็วปรือ

“หนีไว้ย เรากำลังอยู่ในระหว่างอันตราย เร็ว – เราต้องไปจากนี้โดยเร็วที่สุด”

แต่แล้วก่อนที่คณะจระบุรุษไทย จะลงไปจากสถานีตำรวจ นายตำรวจฝรั่งเศสคนหนึ่ง กับตำรวจฉนวนอีก ๕ - ๖ คน ก็วิ่งตรงมาที่หน้าโรงพัก ตำรวจฉนวนที่นี้ที่หลบหนีไปได้ไปรายงาน ให้นำนายตำรวจฝรั่งเศสทราบว่ามีทหารแขก ๔ คน ได้ขู่นายสิบเวรให้มอบจระบุรุษให้ อ้ายนาย ตำรวจตาน้ำข้าวรู้ทันที่ว่าพรรคพวกของจระบุรุษได้ปลอมแปลงเป็นทหารแขก ดังนั้นจึงพาตำรวจ ฉนวนวิ่งมาที่นี้ เพื่อป้องกันไม่ให้แย่งชิงผู้ต้องหาได้

คณะพรรคจระบุรุษไทย ต้องเผชิญหน้ากับเหตุการณ์คับขันแล้ว อ้ายนายตำรวจสั่ง ลูกน้องขยายแถวนี้ถึงที่หน้าโรงพัก ซึ่งมีพุ่มไม้เป็นที่กำบัง แล้วเริ่มระดมยิงไปบนโรงพัก มุ่ง หมายจะล้างชีวิตคนไทยทั้งหกคน

พลเสียงกระสุนปืนนัดแรกดังขึ้น พล, นิกร, กิมหงวน, เจ้าคุณปัจฉิมฯ, แจ้งและอืด ก็วิ่ง เข้าหาที่กำบังสุดแล้วแต่จะหาได้ พลโยนปืนพกให้เจ้าคุณ ๑ กระบอกและนิกรได้ให้ปืนพกกิมหงวน ๑ กระบอกเช่นเดียวกัน ต่างยิงต่อสู้กับพวกตำรวจฉนวนอย่างไม่ลดละ เควาะห์ดีที่ทหารแขก กำมะลอทั้งสี่คน มีกระสุนปืนอยู่ในกระเป๋ากระสุนคนละ ๖ ตับ ๆ ละ ๕ นัด สามารถที่จะต่อสู้ได้นาน และทำให้ตำรวจฉนวนไม่กล้ารุกกล้าขี้นมาบนโรงพัก

เสียงปืนทั้งสองฝ่ายดังสนั่นหวั่นไหว เจ้าคุณปัจฉิมฯ แอบอยู่ที่เสาคอนกรีตต้นหนึ่ง มือ ถือปืนพกคอยจ้องยิงฝ่ายตำรวจฉนวนและควบคุมการต่อสู้

นายตำรวจฝรั่งเศสที่ควบคุมตำรวจฉนวน ได้อ้อมมาทางซ้ายของสถานีตำรวจ ปืนขึ้นไป บนหลังคารถเก๋งคันหนึ่งซึ่งจอดอยู่ใต้ร่มเงาของต้นไม้ มันยกมือเล็งหมายศึกระนายแจ้งซึ่งอยู่ในที่ กำบังตรงหน้าต่างพอดี แล้วก็กะดิกนิ้วลั่นไก

ปัง !

ระยะห่าง ๑๐ เมตรเท่านั้น และด้วยความชำนาญของมัน กระสุนปืนพกทะลุซบนายแจ้ง คนไทยซึ่งมีเลือดรักชาติเหมือนกับพี่น้องชาวไทยทั้งหลาย เขาปล่อยปืนเล็กยาวหลุดจากมือ แล้ว ผงะหงายตายคาที่โดยมิได้ร้องแม้แต่คำเดียว

อ้ายนายตำรวจตาน้ำข้าวยิ้มแฉะ มันยกปืนเล็งหน้าอกอาเสี้ยแล้วลั่นไกมุ่งหมายจะเด็ด ชีวิตเฮี้ยหงวนของเรา

ปัง !

กระสุน ๙ ม.ม. เจียดหน้าอกกิมหงวนดังวี๊ด อาเสี้ยสะดุ้งโหยง จากประกายไฟที่แลบออก จากกระบอกปืนทำให้เขาเห็นว่า ผู้ที่ยิงเขายืนอยู่บนที่สูงตรงกับหน้าต่างข้างโรงพัก

อาเสี้ยรีบคลานมาทางหน้าต่างอีกบานหนึ่ง กระชับปืนพกมันไว้ในมือ และค่อย ๆ โผล่ หน้ามองออกไปข้างนอก เมื่อสายตาสัมผัสกับความมืด เขาก็แลเห็นอ้ายนายตำรวจฝรั่งเศสยืนอยู่ บนหลังคารถ

เฮี้ยหงวนยกปืนพาดขอบหน้าต่างด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“เสร็จพ่อละมิ่งที่นี้” พุดจบก็เลี้ยงยิงหมายทรวงอกอ้ายเศส แล้วกะดิกนิ้วลั่นไก ๒ นัดซ้อน
ปุง ! ปุง !

อ้ายเศสยกมือกุมทรวงอก ร้องครางเหมือนกับเสียงว้าว มันค่อย ๆ ผงะหายหล่นลงมา
จากหลังคารถเก๋ง ลื่นใจตายอยู่บนพื้นดินนั่นเอง

กิมหงวนหัวเราะก๊าก หันมาพูดกับนิกร

“เฮ้ย ! กันยงอ้ายตาน้ำข้าวมองเต่งไปหนึ่งตัวแล้วแล้วไว้ย หมายลงจากหลังคารถนำดู
พิลึก”

พุดจบก็คลานเข้ามาที่ศพนายแจ้ เสียหงวนยิ้มเศร้า ๆ แสดงความอาลัยรักเพื่อนร่วม
ชาติของเขา เอื้อมือเขย่าวางที่ปราศจากวิญญาณแล้วพุดเบา ๆ “แจ้ - ไปที่ชอบ ๆ เกิดนะ
เพื่อนนะ กันได้แก้แค้นฆ่าอ้ายหมาวัดฝรั่งเศสที่มันยิงแกแล้ว”

กะสุนปืนอีกนัดหนึ่งเฉียดศีรษะกิมหงวนไปเพียงเซ็นติเมตรเดียวเท่านั้น อาเสี่ยร้องขึ้น
ด้วยความตกใจ รับคลานหนีไปแอบทางหีบใหญ่ใบหนึ่ง

เจ้าคุณปัจจนิกฯ แลเห็นตำรวจวนอีกกลุ่มหนึ่งวิ่งตรงเข้ามา ท่านลืมหูลงใจเดิน
ทีกัก

“พล ! พลไว้ย พวกมันแห่กันมาอีกแล้ว”

นายพัชราภรณ์ตกตะลึง

“ทำไงดีล่ะครับ ?”

เจ้าคุณพุดเร็วปรือ

“หนีออกทางหลังโรงพักไว้ย ถ้าชักช้า พวกเราต้องถูกมันล้อมแน่”

เสี่ยหงวนพูดเสริมทันที

“หนีไปยังไงล่ะครับ ถ้าเราลุกขึ้นวิ่งมันก็ยิงเรามองเต่งเท่านั้น ใ้ย่า ! มันขยายแถวเต็ม
หน้าโรงพักเห็นไหมครับ ?”

พล พัชราภรณ์ มองไปรอบห้อง เขายิ้มออกมาได้เมื่อแลเห็นปืนกลมือกะบอกหนึ่งอยู่ในตู้
กะจกในห้องหัวหน้าสถานีตำรวจ แวตาของพลแจ่มใสขึ้นทันที เขาคลานเข้ามาข้างเจ้าคุณปัจจ
นิกฯ ยกมือชี้ให้ท่านดูปืนกลมือ

“เห็นไหมครับ คุณอา ปืนกลมือในตู้นั้นจะช่วยให้เราหนีไปจากที่นี่ได้อย่างสบายทีเดียว”

เจ้าคุณทำตาปริบ ๆ

“อย่างฟังดีใจ มีลูกหรือเปล่าก็ไม่รู้ ?”

พลยิ้มเล็กน้อย

“เชื่อว่ามิควรมี ปีนกะบอกนี้ต้องเป็นปืนสำหรับหัวหน้าสถานีตำรวจใช้ และลูกปืนก็คงจะอยู่ในตู้” พุดจบพลก็ลุกขึ้นวิ่งจากที่กำบัง ฝ่ากะสุนปืนเข้าไปในห้องหัวหน้าสถานีตำรวจ นายพัชรารภรณ์ยกพานท้ายปืนกะแทกกะจกตุ้แตกเพลิง

ความปีติยินดีได้บังเกิดขึ้นแก่พลอย่างสูงสุด เขาแลเห็นกะสุนปืนกลหลายดัลับวางซ้อนกันอยู่ พลโยนปืนเล็กยาวทิ้ง หยิบปืนกลมือขึ้นมาถือ และหยิบกะสุนใส่กะเป้าทางกงหลายดัลับ ดัลับหนึ่งมีกะสุน ๓๕ นัด ปืนกลชนิดนี้พลมีความรู้พอที่จะยิงได้ เพราะได้ความรู้จากเพื่อนนายตำรวจสันติบาล นายพัชรารภรณ์เคยไปเยี่ยมเพื่อนที่กองสันติบาล และขอดูปืนกลมือซึ่งชนิดเดียวกับกะบอกนี้ และเพื่อนนายตำรวจได้อธิบายวิธีบรรจุกะสุนและยิงให้พลทราบด้วย ไม่สู้ยากอะไรนัก

พลจัดแจงบรรจุกะสุน ๑ ดัลับ ยกขึ้นประทับป่าเดินออกมาจากห้องอย่างอาจหาญ เสียอย่างเดียวกับที่แต่งเครื่องแบบทหารมอริออคโค

นายพัชรารภรณ์ส่ายปากกะบอกปืนไปทางพวกตำรวจญวน และกะดิกนิ้วลั่นไกอย่างดุเดือด เสียงปืนกลดังสะเทือนเลื่อนลั่น โปлицญวนหลายคนต้องเป็นเหยื่อปืนกลกะบอกนี้ล้มระเนระนาด ที่เหลือตายก็เสียชีวิตพากันวิ่งหนีเตลิดเปิดเปิง

พลหันมาทางพรรคพวกของเขา

“เร็ว – หนีเร็ว พวกเรา”

คณะจระบุรุษต่างลุกขึ้น วิ่งลงบันไดโรงพักอย่างรีบร้อน เจ้าคุณปัจฉินึกฯ จุดกะซากลากแขนน้องชายของท่าน อารามรีบร้อน เจ้าคุณก็สะดุดเท้าตนเองหกล้มป่าบ นายอึดยั้งไม่ทันเลยล้มทับลงไปคร่อมหลังพี่ชาย แต่แล้วอึดก็รีบลุกขึ้นจุดเจ้าคุณปัจฉินึกฯ พาวิ่งปุเลง ๆ ตาม พล, นิกร, กิมหงวนไป

พลหยุดชะงัก หันกลับมายกปืนยิงกราดไว้อีก เป็นการยิงเดาสุ่มและชู่ขวัญตำรวจญวนซึ่งมันก็ได้ผลดีมาก เพราะไม่มีใครกล้าติดตามมาเลย

คณะพรรคจระบุรุษไทย พากันวิ่งเข้าไปในตรอกมืดห่างจากสถานีตำรวจไม่กี่มากน้อย เป็นเป็นการรอดตายอย่างหวุดหวิด เจ้าคุณปัจฉินึกฯ และกิมหงวนนึกชอบใจพล, นิกร และอึดมาก ที่ยอมเสี่ยงอันตรายช่วยเหลือตนให้มีอิสระภาพ แต่เมื่อนึกถึงแจ้งและองถี้ ทุกคนก็เศร้าใจไปตามกัน

อีกสักครู่ใหญ่ ๆ คณะจระบุรุษไทยก็ออกมาพ้นเขตต์หมู่บ้าน มองแลเห็นแต่ทุ่งนาและป่าละเมาะ พระจันทร์ส่องแสงสว่างนวล

โน่น – ข้างหน้าโน้น แสงเพลิงส่องสว่างท้องฟ้า อัศจรรย์กำลังคุกคามตลาดเวียงจันทร์ ยังความพินาศฉิบหายจำนวนหมื่นแสน เพราะการวางเพลิงอันแนบเนียนของนายการุณวงศ์

ต่างคนต่างเห็นดเห็น้อยแทบจะขาดใจตาย เจ้าคุณปัจฉิมนี้ยก หอบแฮ่ก ๆ ถึงกับ พล, นิกร ต้องเข้าพะยุงปีกคนละข้าง คณะจระบุรุษเดินตรงไปที่ศาลาร้างแห่งหนึ่ง ต่างนั่งลงพักผ่อนด้วยความอ่อนระโหยที่ต้องวิ่งทนเป็นระยะทางเกือบ ๒,๐๐๐ เมตร

เจ้าคุณนอนแผ่หลายอยู่บนศาลา พล, นิกร, กิมหงวนและอึดเหงื่อไหลท่วมตัว แต่ถึงกระนั้น ก็ยังคุยกันจ้อ

นายพัชราภรณ์ลูบคลำเป็นกลมือคูชีวิต แล้วพูดกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

“ถ้าไม่ได้เป็นกลกะบอกรนี้ ก็น่ากลัวว่าพวกเราต้องเป็นศพไปตามกัน แหม – เห็นอยจริง ไร้ย เฮ้อ – นาน ๆ วิ่งที่แม่มัน”

เสี่ยหงวนหัวเราะหึ ๆ

“อ้ายพวกเรานี้มันนักพะจัญภัยแท้เชียวนิ เดชะบุญคุณพระช่วยแท้ ๆ กระสุนปืนตั้งสองนัด ดากันไปอย่างหูดหวิด ม่ายก็หลงจึงเก่าเจ็งแล้ว” พูดจบก็หันมาทางเจ้าคุณปัจฉิมนี้ยก แล้วอาเสี่ยก็สะดุ้งโหยง เอ้อมมือเขย่าแขนท่าน “คุณอา! คุณอาครับ เฮ้อ – ตายเสียแล้วกะมังหว่า”

เจ้าคุณยกเท้าตะปอกกิมหงวนดังเพียะ

“ยัง – ยังไร้ย ใครบอกพอมึงละ”

กิมหงวนสูดปากเบา ๆ

“ลุกขึ้นมาคุยกันซีครับ แล้วกัน”

“เปลี่ยจะตายโหง ลุกขึ้นไหวเมื่อไหร่เล่า เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็ฟุ้งว้างไกลที่สุดวันนี้แหละ” แล้วเจ้าคุณก็ถอนหายใจดัง “ท้องไส้เสียไปหมดแล้ว คอกก็แห้ง อยากรกินน้ำเหลือเกิน”

อาเสี่ยสั่นศีรษะซ้า ๆ

“ไม่ไหว คุณอาไม่อดทนเสียเลย ผู้คุณอาอึดก็ไม่ได้”

อึดวางท่าทางฝั่งผายทันที เขาเป็นคนบ้ายอพอ ๆ กับพี่ชายของเขา

“ก็คุณพี่นี่น้ำ กินแล้วก็นอน จะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนมา ? “ อึดพูดยิ้ม ๆ

เจ้าคุณพรวดพรวดลุกขึ้นนั่ง

“อ้ายอึด ซะ – ซ้า อย่าไม่หน้อยเลยวะ แกก็เห็น้อยเป็นหมาหอบแดดเหมือนกัน”

อึดหัวเราะ

“แต่ผมจำได้ว่า ผมประคองคุณพี่มาเกือบตลอดทาง”

“อย่า – อย่า – อย่า อ้ายอึด, ฉันทประคองแตกต่างหาก” พูดจบเจ้าคุณก็ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นเกร็งกล้ามเนื้อ “เฮ้ย – พูดจะว่าคุย ซ้าแกลั้งทำเป็นเห็น้อยหรือวะ”

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้นทันที

“ผมก็คิดว่าอย่างงั้นแหละครับ คุณอาเป็นนายทหารเคยลำบากกรากกร้ามามาก วิ่งแค่นี้เห็น้อยก็ผิดที”

เจ้าคุณปัจจุบันฯ ถูกอุกยอเข้าก็อมยิ้มแก้มตุ่ย

“จริงวะ, พุดแล้วจะว่าคุย อย่างเจ้าอีตนะรีจะแข็งแรงกว่าข้า ฮะ – ฮะ”

นิกรกะชิบกะซาบกับอีต

“ผมคิดว่าคุณอาต้องแข็งแรงกว่าคุณพ่อแน่ ๆ เอาซีครับ, ลองตีกับคุณพ่อหน่อยเถอะน่า คุณอา, ทำวิ่งแข่งก็ได้ ผมถือหางคุณอาเอง”

อีตพะยักหน้าหงิก ๆ หันมายิ้มกับพี่ชาย

“คุณพี่, ผมนะไม่คุยหรอกครับ ผมคิดว่ากำลังของคุณพี่นะ ไม่ถึงครึ่งผมหรอก มาวิ่งแข่งกับผมไหมล่ะ จากต้นตาลข้างหน้าโน้นมาศาลานี้ จะได้รู้ดีรู้ชั่วว่าใครไม่”

เจ้าคุณชักฉิว แต่แล้วก็หัวเราะ

“อย่าเลยว้า อีต, อายข้าเปล่า ๆ “

สามเกลอหันมาพะยักหน้ากันทันที นิกรกับกิมหงวนเสมอข้างอีต พลเสมอข้างเจ้าคุณปัจจุบันฯ นายลิงทั้งสามรู้ลูกไม้กันดีแล้ว กิมหงวนแกล้งพุดให้เจ้าคุณมีมานะ”

“เื่ออ้วเถอะวะ พล, คุณอาอีตต้องชนะนะเด็ดขาด”

นิกรสนับสนุน

“จริงโว้ย, บาทหนึ่งเอาซีหมากองเดียวเท่านั้น อย่างคุณพ่อนะแหละ จะสู้คุณอาอีต”

พลพุดขึ้นบ้าง

“ทำไมจะสู้ไม่ได้วะ พระนั่นเอาอะไรกันก็เอา”

นิกรกับกิมหงวนหัวเราะเป็นที่เยาะเย้ย เจ้าคุณปัจจุบันฯ ชักฉิว พรวดพราดลุกขึ้นยืน พุดกับน้องชายของท่าน

“มา – อ้ายอีต พิสูจน์กันดูให้รู้เท็จจริง ไป – ไปที่ต้นตาลนั่นเดี๋ยวนี แล้ววิ่งมานี้ ฉันรับรองว่าแกจะต้องดมตุตฉินแน่ ๆ

อีตวางท่าทางให้สง่าผ่าเผย

“อ่า – ได้ครับ คุณพี่, อ้ายเรื่องวิ่งวัวละก็มาเหอะ ผมต่อให้คุณพี่สองวาก็ได้ แค่ต้นตาลนั่นมานี้มันก็หวานเท่านั้น”

สามเกลอต่างสนับสนุนได้เถียงกันเสียงลั่น ความจริง พล, นิกร, กิมหงวน ต้องการต้มเจ้าคุณปัจจุบันฯ

พลหันมาพุดกับเจ้าคุณอย่างนอบน้อม

“คุณอาสู้คุณอาอีตได้หรือครับ ?”

เจ้าคุณยกคิ้วแผล็บ

“หวานเลย หลานชาย”

นิกรกับอาเสี้ยฮาป่า แล้วกิมหงวนก็แกล้งพุดกะเข้าเจ้าคุณปัจจุบันฯ

“ถ้ารู้ว่าสู้ไม่ได้ละก็อ ออย่างทำปากแข็งเลยครับ คุณอา, อายอาอืดแกเปล่า ๆ แล้วก็
เหนื่อยด้วย ดีไม่ดีเป็นลมเป็นแล้งไปก็ทำให้พวกผมพลอยยุ่งยากไปด้วย”

เจ้าคุณทำปากยื่นนัยตาถลน

“อ้ายหงวน !” ท่านพูดเสียงหนัก ๆ “มึงวิ่งแข่งกะข้าอีกคนหนึ่งก็เอว่ะ ?”

อาเสียหัวเราะก๊าก

“คุณอา ก็เจ็งผมเท่านั้นแหละครับ ขาผมยาวยังกะเปรด คุณอา ก้าวสามที ผมก้าวทีเดียว
เท่านั้น ก็ออกหน้าแล้ว”

“เถอะน่า – ลองดูกับอ้ายแกสักตั้งเถอะวะ” เจ้าคุณพูดด้วยความโทโส

อืดพูดสอดขึ้น

“คุณพี่ – เจ้าหงวนมันนอกประเด็นครับ คุณพี่กับผมต่างหากที่จะประลองกำลังกัน หรือ
จะยอมแพ้กี่วามา ?”

เจ้าคุณบึ้งหน้า โกรธน้องชายของท่านจนตัวสั่น

“อ้ายอืด ! เอ๊ย – มาชกกะกูตัวต่อตัวดีกว่าวะ จะได้อึดสู้กัน มา – ใครไม่สู้ไม่ใช่ลูกคน
อย่าหน่อยเลยว้า นักลอง”

อืดสะดุ้งโหยง รีบยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“สำหรับคุณพี่ผมไม่สู้หรอกครับ”

“ไม่สู้ – ทำไม่ไม่สู้ ?” แล้วเจ้าคุณก็ปรีเข้ามายกมือค้ำคองน้องชายของท่าน “ไว้ – เดี่ยว
พอดเตะฟรีเลยอ้ายนี่, อืด – ตบหน้าเสียทีเถอะวะ” พูดจบท่านก็ตบหน้าอืดดังเพียะ

คราวนี้อืดชักบรรดาลโทสะทันที ลืมนึกว่าเจ้าคุณบึ้งหน้า เป็นพี่ร่วมสายโลหิต เขายก
มือชี้หน้าเจ้าคุณแล้วพูดคำรามอย่างดุเดือด

“ผมไม่สู้แล้วคุณพี่ยังจะทำผม มา – พี่ก็พี่เถอะวะ เตะพี่เสียเถอะ”

เจ้าคุณถอยหลังกรูด ออกสิ้นขวัญหาย สามเกลอหัวเราะลั่น

“อ๊ะ – อืด พี่นาไว้ย ล้อเล่นหน่อยเดียวโกรธด้วยหรือ ?”

“โกรธชีวะ” อืดเอ็ดตะโร “เล่นตบหน้านี่หว่า” แล้วเขาก็ย่างสามขุมเข้าไปหาท่าน

เจ้าคุณบึ้งหน้า หน้าซีดเผือด วิ่งจูดเข้ามาถอดเสียหงวน

“ช่วยด้วยไว้ย อ้ายเสีย !”

พล, นิกร เห็นท่าไม่เป็นการ ก็เข้าขวางอืดไว้

“อย่าครับ คุณอา, ไม่ใช่คนอื่นนะครับ” พลพูดยิ้ม ๆ

อืดแสดงกิริยาอืดฮัด

“มา – คุณพี่ มาซี เกิดเป็นลูกผู้ชายใครจะยอมให้ลบเหลี่ยมกันง่าย ๆ “

ท่านเจ้าคุณยิ้มแหย ๆ

“เออ, ดีละน่า ที่หลังเที่ยงอย่ามาเล่นกะข้าก็แล้วกัน” แล้วท่านก็พูดกับกิมหงวน “เฮะ, ล้อเล่นหน่อยโกรธเฮะ”

สามเกลอหัวเราะคิกคักไปตามกัน ต่างช่วยกันพูดไกล่เกลี่ยคู่พิพาท สักครู่สองพี่น้องก็คืนดีกันตามเดิม อึดกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ต่างเข้ามาออกตักัน แสดงความรักฉันท์พี่น้อง

เป็นอันว่า การแข่งวัวท่ามกลางแสงจันทร์ต้องเลิกล้ม เพราะถ้าขึ้นแข่ง พี่น้องแห่งตระกูล ‘ศิริสวัสดิ์’ ก็อาจจะเกิดตะปากกันขึ้นได้

คณะจระบุรุษไทยนักพักผ่อนสนทนากันอย่างร่าเริง นิกรพยายามจะเอนตัวลงนอนตั้งหลายครั้ง แต่อาเสียวกับพลคอยขัดขวางไว้

ติกแล้ว

ลมสดเจียบ แม้แต่ใบไม้ก็ไม่ไหว แสงจันทร์ส่องสว่างไปทั่วบริเวณ อากาศเย็นเยือกจับใจ นาน ๆ จึงจะมีลมพัดผ่านมาสักครั้งหนึ่ง

คณะจระบุรุษไทยปรากฏตัวอยู่ที่ชายทุ่ง ใกล้จะถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งแล้ว แลเห็นแสงตะเกียงสองริบหรี่ ทั้งห้าคนตั้งใจจะหนีข้ามฟากไปหนองคายก่อนรุ่งสว่าง จึงจำเป็นต้องเดินทางในเวลากลางคืน และเดินมาอย่างเดาสุ่ม คิดว่าถ้าพบหมู่บ้านก็จะไต่ถามทางไปริมแม่โขงจากเขาแล้วก็จะริบพากันไป

พล พัชรภรณ์ ถือปืนกลมือเดินนำหน้า ปืนกะบอกนี้แหละมันทำให้เขาอุ้มน้ำใจมาก คณะจระบุรุษไทยบุกทุ่งนาหมายตรงหมู่บ้านที่แลเห็นอยู่ข้างหน้า อีกในราวสิบนาทีก็มาถึง

เจียบสงัด ไม่มีเสียงอะไร นอกจากนิกรตดออกมาเบา ๆ หนึ่งครั้ง แล้วก็มีเสียงมะเขงกเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ กะทบทศิริชะนายการุณวงศ์ดังไปก

ทั้งห้าคนหยุดยืนข้างกองฟาง ห่างจากหมู่บ้านราว ๕๐ เมตร เท่านั้น

แล้วทุกคนก็สะดุ้งเฮือก เมื่อได้ยินเสียงแหลมเล็กของผู้หญิง ๒ หรือ ๓ คน ร้องขอความช่วยเหลือทำลายความเจียบ ต่างวิ่งเหยาะ ๆ ตรงไปที่เรือนหลังหนึ่ง ซึ่งเข้าใจว่าเป็นที่มาของเสียงนั้น คณะจระบุรุษไทยหยุดยืนในระหว่างกอกกล้วย มองขึ้นไปบนเรือน

จากแสงสว่างของตะเกียงที่แขวนอยู่กับฝาห้อง ทั้งห้าคนได้แลเห็นทหารแขกมอริออคโค ๓ - ๔ คน นั่งและเดินเล่นอยู่บนเรือน แน่นนอนเหลือเกิน เจ้าเดรัจฉานเหล่านี้คงจะทำทารุณกรรมต่อผู้หญิงชาวบ้าน ตามที่หนังสือพิมพ์ลงข่าวความระยำอย่างร้ายกาจของมันบ่อย ๆ

พลหันมาพูดกับคณะของเขา

“เตรียมตัว พวกเรา ฆ่าอ้านพวกเปรตเหล่านี้ให้หมด”

นิกรและอึดปลดปืนเล็กยาวออกจากบ่า เลื่อนลูกขึ้นลำ ส่วนเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ และเสียวหงวนถือปืนพกคนละกะบอก

เจ้าคุณว่า “เอาไว้ย อ้ายทหารเหล่านี้ใจมันโหดเหี้ยมเหมือนกับอ้ายฝรั่งเศสนายของมัน
ฆ่ามันไว้ย ประจัญบานเลย”

คณะจาระบุรุษไทยต่างวิ่งเฮโรมาที่เรือน แล้วพากันขึ้นบันไดไปข้างบน เจ้าแขกมอริออคโค
ตกตะลึงไปตามกัน มันทั้งสี่คนรีบหือขึ้นเหนือศีรษะชอกกว่ายอมแพ้ และนึกแปลกใจที่ทำไม
ทหารแขกด้วยกันได้เอาปืนชู่พวกมัน ทั้งนี้ก็เพราะมันเข้าใจผิด เพราะเห็นพล, นิกร และนายอืด
อยู่ในเครื่องแบบทหารมอริออคโค มีหน้าซ้ำเอาดินหม้อทาหน้าเสียด้วย

พลให้กิมหวนกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และนายอืดคุมสัตว์เดรัจฉานทั้งสี่ตัวไว้ แล้วชวนนิกร
เข้าไปในห้อง

ภาพที่เขาเห็น เป็นภาพที่น่าสลดใจอย่างยิ่ง ผู้หญิงไทยคนหนึ่งนอนเปลือยกายล่อนจ้อน
อยู่กลางห้อง อีกคนหนึ่งนุ่งผ้าถุงไม่ได้ได้สวมเสื้อ ถูกมัดมือโยง เนื้อตัวแตกยับเพราะถูกเชี่ยน

ทหารแขกมอริออคโคคนหนึ่งกับนายทหารฝรั่งเศสอีกคนหนึ่งยืนจ้งจ้งอยู่ในห้องนั้น มันทั้ง
สองกำลังจะประกอกรรมอันลามกต่อผู้หญิงไทย และเมื่อไม่อนุโลมตามใจมัน มันก็เชี่ยนตีด้วย
ความโหดเหี้ยมตามสันดานชาติฝรั่งเศสและแขกมอริออคโคซึ่งเป็นมนุษย์หินชาติ

“ยกมือขึ้นอ้ายสัตว์!” พลตวาดแหว ประทับป็นกลเตรียมพร้อมที่จะลั่นไก

อ้ายเศษกับอ้ายแขกทมิฬปฏิบัติตามคำสั่งทันที นิกรปรีเข้าไปยึดปืนพกของนายร้อยตรีดา
น้ำข้าว พลบังคับมันให้ออกมานอกห้อง ผู้หญิงไทยที่นอนอยู่นั้นค่อย ๆ พะยุงกายลุกขึ้น โผเผเข้า
ไปหยิบผ้าพันกาย และช่วยแก้มัดน้องสาวของหล่อนออก

เมื่อสองพี่น้องสวมเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้วก็พากันเดินออกมาจากห้อง แมงามทั้งสองเข้าใจ
ว่าผู้ที่มาช่วยหล่อนนั้นเป็นทหารแขกที่มีศีลธรรมอันดีงาม หารู้ไม่ว่าเป็นคนไทยเพื่อนร่วมชาติของ
หล่อนนั่นเอง

พล พัชราภรณ์ มีกิริยาดุตันราวกับพยัคฆ์ร้าย ในยามนี้ความเมตตาสงสารอ้ายเศษกับ
ทหารแขกทั้งห้าคนมิได้มีเหลืออยู่ในหัวใจพลเลย เขาสั่งให้นิกร, กิมหวน ช่วยกันมัดมือทหาร
อินโดจีนทั้งห้าคนไว้ แล้วบังคับให้มันนั่งบนยกพื้นหน้าระเบียบเรือน

อ้ายนายทหารฝรั่งเศสทำท่าจะขัดขึ้นไม่ยอมให้กิมหวนมัดมือ ส่งภาษาฝรั่งเศสเอ็ดตะโร
กิมหวนยกเท้าเตะพลักเข้าให้

“นี่แน่ะ, ทำสะตั้งไปได้ ประเดี้ยวฟอกะที่แบนเลย ยื่นมือออกมาดี ๆ มึง – มึงสำคัญ
นัก มึงนึกดูบ้างซิวะ ถ้าใครเขาปลุกปล้ำแม่ของมึงอย่างนี้ มึงจะโกรธไหม?” แล้ววาเสี่ยก็เงย
หน้ามองดูหญิงสาวทั้งสอง “แม่น้องสาว ไม่ต้องตกใจ พวกเรามีตรของเรอ ประเดี้ยวฉฉฉจะให้
เรอแก้แค้นอ้ายลูกหมาหกตัวนี้”

สองพี่น้องแปลกใจอย่างยิ่ง เรอมองดูทหารแขกกำมะลอทั้งสาม แล้วก็เปลี่ยนสายตามา
ที่เจ้าคุณปัจจนึกฯ และกิมหวน แล้วแม่คนที่รูปร่างขาวท้วมผู้เป็นพี่สาวก็กล่าวถามอาเสี่ย

“ขอโทษเถอะจ้ะ พวกท่านเป็นใคร?” หล่อนพูดภาษาไทยเสียงแปร่งเพียงเล็กน้อย

“ก็เธอสองคนละ?” เสียงหงวนย้อนถาม

“ฉันเป็นคนไทยจ้ะ ฉันชื่อศรีเวียง แล้วก็น้องสาวฉัน ศรีจันทร์”

กิมหงวนมัดมืออ้ายเศษเรียบริ้อย ตบหน้าฟรี ๆ เสียหนึ่งขาด แล้วลุกขึ้นยืนพูดกับแม่ศรีเวียง

“พวกเราทั้งห้าคนนี่ก็เป็นคนไทยเหมือนกัน”

สองสาวพี่น้องลืมตาโพล่ง แสดงกิริยาตื่นเต็นยินดี ยิ้มออกมาได้

“โอ! ท่านเป็นคนไทย” ศรีจันทร์ร้องลั่น เสียงของหล่อนกังวานน่าฟัง “ฉันดีใจเหลือเกินที่เพื่อนไทยมาช่วยชีวิตฉันไว้ อ้า – แต่ – สามคนนี่เขาเป็นแขกไม่ใช่หรือจ้ะ?”

พล, นิกร กับอืดต่างหัวเราะหึ

นิกรว่า “ไม่ใช่แขกหรอกจ้ะ แม่น้องสาว, เราปลอมตัวเป็นทหารแขกเล่นไก่ ๆ ยังั่นเอง” พูดจบกะดิ่งทองก็ถอดผ้าโพกศีรษะ, เสื้อฟอร์มทหาร, กะเป๋ากะสุนออกทิ้ง คงเหลือแต่กางเกงขาสั้นและเสื้อเชิ้ตเท่านั้น เขาล้วงกะเป๋ายิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดดินหม้อ เปลี่ยนสภาพเป็นหนุ่มไทยเช่นเดิม แล้วนิกรก็ถอนหายใจดัง ๆ “รำคาญฉิบหาย ฟอร์มบ้า ๆ นี่ทิ้งเสียที”

พลกับอืดต่างถอดฟอร์มและผ้าโพกศีรษะออกโยนทิ้งตามอย่างนิกรบ้าง ใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดดูดินหม้อที่หน้าออก

นายพัชราภรณ์มองดูหน้าแม่งามทั้งสอง แล้วกล่าวถามอย่างสุภาพ

“ขอโทษ เธอชื่ออะไรนะจ้ะ?”

“ศรีเวียงจ้ะ นี่น้องฉัน ศรีจันทร์”

อาเสี้ยบริบแนะนำตัวเอง

“ฉันชื่อศรีหงวนจ้ะ นี่ – คนนี้ศรีพล, นั่น – ศรีกร, โนน – ศรีอืด, คนนี้ศรีเหม่ง – เอ๊ย – ไม่ใช่ ๆ ท่านเป็นพระยาจ้ะ พระยาปัจจุจักพินาศ”

เจ้าคุณยกเท้าเตะศรีหงวนพลักเข้าให้

“โอ – ประเดี้ยวพอยังไล่แตกเลยอ้ายนี่ ถึงคราวเป็นงานเป็นการแก่ก็พูดเล่น เลวจริงเชียวอ้ายนี่”

อาเสี้ยหัวเราะหึ ๆ หันมากะชิบกับนิกรเบา ๆ

“เฮะ – ศรีเหม่งฉิวเฮะ”

พล พัชราภรณ์ ได้ขอรับรองให้แม่งามทั้งสองเล่าเหตุการณ์ของหล่อนให้เขาฟัง ศรีเวียงก็เล่าให้ฟังตามตรงว่า หล่อนอยู่บ้านตำบลท่าแร่ ห่างจากนี้ราว ๕๐ เส้น เมื่อสักครูใหญ่ ๆ นี้ อ้ายนายทหารฝรั่งเศษได้พาทหารแขก ๕ คน บุกรุกขึ้นไปบนบ้านของหล่อน ুদ্ধคร่ำห้หล่อนกับศรีจันทร์มาจากบ้าน มีหน้าซึ้งยี่งพ้อของหล่อนซึ่งชราภาพมากแล้วตายคาที่ พวกทหารเดรัจฉานได้

พาหล่อนมาที่นี่ แล้วหล่อนกับศรีจันทร์ก็ถูกอ้ายนายทหารฝรั่งเศสข่มเหงน้ำใจ นอกจากนี้ยังจะบังคับให้หล่อนปรนนิบัติทหารแขกมอริออคโคทั้งห้าด้วย เมื่อหล่อนขัดขึ้นร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ มันก็เตะหล่อนตบหน้าหล่อน ส่วนศรีจันทร์ถูกมัดเชียน

ศรีเวียงได้เล่าความทารุณร้ายกาจของทหารอินโดจีนให้ฟังอีกมาก ตรงตามที่หนังสือพิมพ์ในเมืองไทยลงข่าวแทบทุกวัน เวียงจันทร์กำลังเป็นอเวจีนคร ทุกหย่อมหญ้าเต็มไปด้วยความเดือดร้อน พวกราษฎรต่างทิ้งเคหะสถานบ้านช่องหนีเข้าป่าเข้าดง จนกระทั่งหมู่บ้านต่างๆ กลายเป็นบ้านร้าง

เล่าจบศรีเวียงก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น

“พี่จำ พวกเราคอยกองทัพอไทยทุกลมหายใจเข้าออก” หล่อนพูดพลางร้องไห้กลาง “แต่แล้วก็คอยหาย คนไทยฝั่งซ้ายทุก ๆ คนต้องผจญกับความโหดร้ายของฝรั่งเศส ต้องอดอยากยากแค้น ถูกริบทรัพย์ ถูกใช้งานเหมือนกับวัวควาย น้ำตาที่หลังไหลออกมานั้น มันแทบจะกลายเป็นเลือดแล้วนะพี่ - พี่จำ เมื่อไหร่กองทัพอไทยจะข้ามมาคุ้มครองพวกเราเสียที พี่ก็เห็นแล้วไม่ใช่หรือ น้องทั้งสองย่อเย็บป็นปีด้วยน้ำมืออ้ายฝรั่งเศส พี่น้องร่วมชาติของพี่อีกหลายร้อยคนก็ต้องประสบเคราะห์กรรมเหมือนอย่างน้อง ที่นี่ - ไม่มีศีลธรรมและมนุษยธรรมอีกแล้ว มันปกครองอย่างข้าทาส ใช้อำนาจเป็นธรรม พ่อของน้องซึ่งเป็นคนไทย ไม่ได้มีความผิดอะไรเลย แต่ก็ต้องถูกมันยิงตาย พี่จำ - พี่กลับไปช่วยร้องเรียนให้รัฐบาลท่านีบริบกับอ้ายฝรั่งเศสนะ พี่น้องทางฝั่งซ้ายจะได้ปลดแอกออกจากป่าเสียที” พูดจบศรีเวียงก็ร้องไห้โยกมือชี้หน้าอ้ายนายทหารฝรั่งเศส “มึง - อ้ายสัตว์เดรัจฉาน มึงอวดว่าฝรั่งเศสเป็นชาติที่อารยะ แต่การกระทำของพวกมึง ย่อมแสดงให้เห็นว่า ชาติฝรั่งเศสเลวเสียยิ่งกว่าสัตว์”

คณะจาระบุรุษไทยตื่นตันใจไปตามกัน ต่างสงสารศรีเวียงกับศรีจันทร์เป็นอย่างยิ่ง นึกกับกิมหงวนร้องไห้กะซิก ๆ อาเสี้ยทำปากแเบะสะอื้นดัง ๆ เหมือนเสียงลูกหมาหน้าหนาว ความแค้นเคืองแทนเพื่อนร่วมชาติได้บังเกิดขึ้นแก่เขา กิมหงวนมองดูอ้ายตาน้ำข้าวซึ่งนั่งก้มหน้านิ่ง แล้วอาเสี้ยก็พูดขึ้นดัง ๆ

“มึง - ญไม่ยอมแล้ว มึงทำกับน้องกูป็นปีหมด” พูดจบเสี้ยหงวนก็ปราดเข้ามายืนข้างนายทหารฝรั่งเศสแล้วขู่ตะคอก “เฮ้ย - มึงชื่ออะไร?”

อ้ายเศสยัมเสยะวางท่าหยิ่งยะโส มันพูดไทยกะท่อนกะแท่น

“นายร้อยโทมือแป้”

กิมหงวนสะอื้นโหยง

“มือแป้? ถ้าจะถูกวัวเตะละชี มึงมันระยำมากนักนี่ วัวควายไม่เลือก” พูดจบก็ยกมือจิกผม ร.ท.มือแป้ให้เงยขึ้น “เฮ้ย - มึงนี่เป็นนายทหารสัญญาบัตร มึงควรจะรักษาเกียรติยศของทหาร และมีความเป็นลูกผู้ชายให้สมกับเครื่องแบบอันสง่างามของมึง แต่นี่มึงกลับประพฤติตน

โหดเหี้ยมเหมือนกับสัตว์เดรัจฉาน ภูตต้องปลดปล่อยเป็นพลทหารตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป” แล้วกิมหงวนก็เอื้อมมือเกาะขาคินทนูเครื่องหมายยศออกจากเสื้อทั้งสองข้าง

คณะจระบุรุษไทยพากันหัวเราะชอบใจไปตามกัน กิมหงวนหันมาทางคณะพรรค ชูมือขึ้นเหนือศีรษะ เหมือนกับนักมวยเอกตอนขึ้นเวที

ม.มือแป้นึกหมั่นได้อาเสียดเป็นยิ่งนัก มันขบกรามแน่นยกเท้าขวาถีบหลังกิมหงวนบึ้งเข้าให้ เสียดหงวนเซเซต ๆ มาปะทะเจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ ตะครุบเอาศีรษะท่านเข้าเต็มรัก ท่านเจ้าคุณลั่นหมัดขวาสะแตกคางกิมหงวนเต็มแรง ยังผลให้อาเสียดล้มลงก้นกะแตก

เขาพรวดพราดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว กะซอกปิ่นพอกที่เหน็บสะเอวไว้ออกมา แล้วเสียดหงวนก็ทำปากยื่นนัยตาถลน จอมมองดูนายทหารฝรั่งเสสรวากับจะกินเลือดกินเนื้อ

“มึง – ภูตต้องยิงมึงล่ะ หนอยแน่ะ ถีบพอได้”

ม.มือแป้นค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนทั้ง ๆ ที่ถูกมัดมืออยู่ มันพยักหน้าและยิ้มพราย

“ท่านจะยิงฉัน เฮอะเหอ, ยิงคนที่ถูกมัดและไม่มีอาวุธ คนไทยนะเขากล้าหาญกันอย่างนี้หรือ?”

คำพูดของมันรุนแรงพอใช้ กิมหงวนไม่กล้ายิง ได้แต่ทำตาปริบ ๆ

“แล้วมึงเลือกถีบกูทำไมเล่า”

อ้ายเศสหัวเราะ

“ซำหมั่นไฉนนี่หว่า”

เสียดหงวนแยกเขี้ยว ปรีเข้ามายกเท้าขวาเตะบึ้งเข้าให้ ถูกก้านคอ ม.มือแป้นพอดี อ้ายเศสฝรั่งล้มฮวบลงบนพื้น แต่แล้วมันก็พยายามพะยุงกายลุกขึ้น

“เชิญซีท่าน” มันพูดและยิ้มเยาะ “ท่านจะทำไมกับฉันก็เชิญ ฉันจะได้รู้ว่าคนไทยนะทำคนที่ไม่มีอาวุธและไม่มีโอกาสต่อสู้”

เลือดไทยเดือดพล่านในทรวงอกนายพัชราภรณ์ทันที พลร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“อ้ายเสียด, แก้มัดมันออก ให้ความมฤตติธรรมแก่มันไว้”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ สนับสนุน

“เอา – ชกกะมันตัวต่อตัวไว้ ฟาดกันบนนอกชานนี่แหละ กว้างยาวเท่าเวทีสวนเจ้าเซตุดอดี”

นิกรตะโกนขึ้นบ้าง

“ทำมันนอนแข่งกะซำดีกว่าวะ”

เสียดหงวนหันมามยิ้มกับคณะพรรค แล้วพูดกับมือแป้นอย่างกล้าหาญ

“นี่ – อ้ายมือแป คนไทยนะเฮ้ย, ไม่โหดร้ายใจทมิฬเหมือนอ้ายเศสหรอก เอาไหมละ, ข้าจะแก้มัดเจ้าออก แล้วมาชกจะข้าตัวต่อตัว จะเป็นมวยไทยหรือมวยฝรั่งหรือยูโด หรือปล้ำกันกัดกันอะไรได้ทั้งนั้น เอาไหมละ, อ้ายหมาดำห้าตัวนี้มันจะได้ชมเป็นขวัญตา”

อ้ายเศสเค้นหัวเราะ

“ถ้าเช่นนั้นก็ยุติธรรมอย่างยิ่งทีเดียวท่าน” แล้วมันก็ยกคิ้วแผล็บ “ฝรั่งเศสเป็นเลือดนักสู้เสมอ”

“ถูก!” นิกร์ร้องลั่น “นักสู้ตะหวักตะบวยอะไรกันวะ ด้านเยอรมันไม่ทันไรก็ยกธงขาววิ่งหนีหางจุกตุต”

ม.มือแป มองดูนายการุณวงศ์ด้วยความแค้นเคือง แล้วมันก็พูดกับกิมหงวน

“แก้มัดเราออกซีท่าน แล้วท่านกับฉันมาชกกัน”

อาเสี้ยมแป้น

“ได้ซีเกลอ, แต่ว่าฉันจะสู้กับนายแบบไทยสไตลนา” พูดจบกิมหงวนก็แก้เชือกที่มัดมือออก

พออ้ายเศสเป็นอิสระพ้นจากเครื่องพันธนาการ มันก็เริ่มแสดงนิสัยยั่วยุฉ้อฉล ชกกิมหงวนกร่วมเข้าให้ทั้ง ๆ ที่ไม่ทันรู้ตัว น้ำหนักหมัดของมันทำให้อาเสี้ยมเสถลาเหมือนนกปีกหักล้มลงก้นกะแทก หูอื้อนัยตาพร่าพร่า อ้ายพวกแขกมอริอคโคหัวเราะลั่น

คณะจารย์บรูษไทยต่างเป็นเดือดเป็นแค้น ช่วยกันตะโกนหนุนกิมหงวนให้ลุกขึ้นต่อสู้ อาเสี้ยมสะบัดหน้าเรา ๆ เขาได้ยินเสียงศรีเวียงร้องตะโกนแจ้ว

“ลุกขึ้น พี่, ลุกขึ้นซีจ๊ะ ถ้าพี่ชกชนะมัน ศรีจะยอมเป็นเมีย”

คราวนี้, กิมหงวนรู้สึกว่าเขาที่กำลังวังชาเท่า ๆ กับทาร์ซาน อาเสี้ยมแสดงท่าเย็ดหยุนลุกขึ้นยืนแพล็บ ยกคิ้วกับแม่สาวศรีเวียง

“พี่ยอมสละชีพเพื่อน้อง” กิมหงวนก็ยกมือทูปหน้าอกติด ๆ กันหลายครั้ง ยึดตัวตรงป้องปากให้ร้องเสียงทาร์ซาน “โอ – โอโฮ – โหโห!”

โถมทะยานเข้าหาอ้ายเศสราวกับฟ้าแลบ เปิดฉากการต่อสู้ด้วยหมัดสะวงขวา ม.มือแปก้มศีรษะหลบอย่างรวดเร็ว หมัดของกิมหงวนข้ามศีรษะวีด อ้ายเศสเห็นเสียหงวนเสียหลักก็ปราดเข้าประชิดตัว

แต่แล้ว, กิมหงวน ไทยเทียม ศิษย์ฝีมือสวะคนหนึ่งของ สมาน ดิลกวิลาส ก็หมุนตัวกะแทกศอกกลับโพละเข้าให้ถูกเหนือคิ้วซ้าย ม.มือแปอย่างถนัดใจ

ศรีเวียงกับศรีจันทร์กะโดดโลดเต้นแสดงความดีใจ คณะพรรคต่างหนุนกิมหงวนเสียงชม อ้ายเศสคิ้วแตกเลือดทะลักไหลเข้าตา มันยกหลังมือขึ้นเช็ดเลือด แล้วมันก็บ้าเลือด โถมเข้าตะลุมบอนกิมหงวนอย่างไม่คิดชีวิต

กิมหงวนมีกำลังใจดีขึ้นเป็นกอง ใบหน้าของเขายิ้มแย้ม ถึงแม้คู่ต่อสู้จะสูงใหญ่กว่าเขา แต่ก็ไม่มีศิลปะในการชกแบบมวยไทยเลย ม.มือแปดมวยต่ำ ศีรษะไล่เรียกกับหัวเขาเสียหงวน อาเสี่ยชักส่งสารเลยร้องบอก

“เฮ้ย – เสือกย่อลงไปทำไม ประเดี๋ยวถูกเขาน้ำตาแหกไม่รู้ณา อู๊บบ!”

เสียหงวนถูกหมัดอย่างถนัดใจ ขณะที่พุดยังไม่ทันจบประโยค ร่างอันสูงเซไปกะทบผาห้องครัวดังโครม

คราวนี้กิมหงวนก็มุกะลุกขึ้นมาบ้าง เขาริบตั้งตัวตรงสี่บเท้าก้าวเข้ามาหาอ้ายเศส อาเสี่ยขยับหลอกจะชก ม.มือแปดมือขึ้นปิด ครึ่งแล้วกิมหงวนก็กัดฟันหลับหูหลับตาเตะบึงเข้าให้

หน้าแข้งของอาเสี่ยสัมผัสสี่โครมอย่างถนัดใจ มันยืงงเหมือนไก่อตาแตก กิมหงวนกะโดดคว่ำคอตีเข้าหมายจะปิดฉากการต่อสู้

พล็อก!

อ้ายเศสถูกเข้าเข้าเต็มรัก ร่างอันสูงใหญ่ล้มครืนลงทันที ใบหน้าของมันเต็มไปด้วยเลือดไหลแดงฉาน จมูกและปากยับเยิน มันพยายามจะลุกขึ้น แต่ก็ลุกไม่ไหว ได้แต่นั่งพับเพียบสะบัดหน้าเง่า ๆ

อาเสี่ยหัวเราะก๊าก กะโดดตัวลอยแล้วเตะหลังอ้ายเศสเบา ๆ ดังเพียะ

“ยังไง อ้ายนักสู้ ลุกขึ้นมาซิวะ หนึ่ง – สอง – สาม – ลุกขึ้นซิไว้ย สี่ – ห้า – หก – อ้ายแก้วหูแตก ได้ยินไหม หกแล้ว – เจ็ด – แปด – เก้า – ระเบิด – เก้าแล้วยังไม่ลุกแพ่ข้านา ลุกขึ้นมาซิ เก้า – เก้าครึ่งเอ้า เก้าครึ่งกะนิดหนึ่ง ไม่ลุก – ระเบิด – เก้าก่อน – ฮี้ – เตะฟรีเลย อยากรู้ไม่ลุก” พุดจบ กิมหงวนก็ถอยหลังออกไปห่าง ม.มือแปด ๓ - ๔ ก้าว แล้วพยายามนึกว่าเป็นลูกฟุตบอลเสีย หงวนวิ่งเข้ามากะโจนเตะหมายกะโดงคางอ้ายเศสเต็มรัก

ม.มือแปดใจหายวาบ เอนตัวไปข้างหลัง หลบเท้าเบอร์ ๔๐ อย่างหวุดหวิด กิมหงวนเตะอากาศหวืด เสียหลักตัวลอยขึ้นจากพื้นแล้วละลือลงกั้นกะแทกนอกชานอย่างถนัดใจ

“โครม! ออ้ย”

คณะพรรคฮาครืน พวกทหารมอริออคโคหัวเราะลั่น กิมหงวนลุกขึ้นด้วยความลำบาก ยากเย็น ทำท่าจะเตะอ้ายเศสอีก แต่แล้วก็ไม่เตะ

“ฮือ – ประเดี๋ยวพ่อเตะหงายท้องเลย ลุกขึ้นไปนั่งบนยกพื้นรวมกับพวกอ้ายหมาดำนั้น ถูย – ขอเอาเกือกถูหน้าทีเถอะวะ” พุดจบก็ค่อย ๆ ยกพื้นรองเท้าปาดหน้า ม.มือแปด เบา ๆ

อ้ายตาน้ำข้าวขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แต่มันไม่มีหนทางอะไรที่จะต่อสู้ได้ มันมองดูกิมหงวนด้วยความอาฆาตมาดร้าย แล้วลุกขึ้นเดินไปนั่งบนยกพื้น

เสียหงวนหัวเราะชอบใจ หันมามองดูเม่งงามทั้งสอง กิมหงวนแสดงกิริยากะมิดกะเมี้ยน ยกนิ้วชี้มือขวาใส่ปากอม แล้วแกว่งแขนซ้ายไปมา

“ศรีเวียงจำ อย่าลืมคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้เมื่อตะกั่นี้จะ”

แม่สาวน้อยทำตาหวาน

“ไม่ลืมหรอกจ้ะ แต่พี่ช่วยเอาลูกและผ้าฉันไปเลี้ยงด้วยนะจ๊ะ”

อาเสี่ยทำคอร่นหลับตาบี

“เว้าอันหยัง สู้เจ้ามีผ้าแล้วหรือนี?”

“จ๊ะ – มีลูกตั้งสามคนแล้ว”

คณะจระบุรุษหัวเราะ กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือกทำหน้าทะม่ง ๆ ซอบกล หันมามองดูเพื่อนเกลอทั้งสองแล้วพุดยิ้ม ๆ

“มิน่าละ, กันนี่กสงสัยตั้งแต่หล่อนพุดที่แรกแล้ว นึกแปลกใจทำไมถึงจะมายอมเป็นเมียกันง่าย ๆ ว่า – มีลูกตั้งสามคน ไฉ่ยา! ยังพริ้งอยู่เลยฮิ ยังกะรถพังออกจากคูใหม่ ๆ “

ศรีเวียงร้องอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง

“มันใหม่แต่ตัวถึงหรือกพี”

เสี่ยหงวนยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก

“กันชนก็ยังไม่ น่องเฮีย”

ศรีจันทร์ค้อนควับ

“แหม – พุดอะไรก็ไม่รู้ เกลียดหน้าเสี่ยแล้ว” พุดจบหล่อนก็ชวนน้องสาวเดินเข้ามาหา คณะจระบุรุษไทย ความดีใจที่ได้พบเพื่อนร่วมชาติ ทำให้ศรีเวียงและศรีจันทร์แสดงกิริยาสดชื่นรื่นเริงได้ชั่วขณะ แต่แล้วเมื่อหล่อนแลเห็นหน้านายทหารฝรั่งเศส ความแค้นสุดแสนแค้นก็บังเกิดขึ้นแก่แม่งามทั้งสองทันที

ศรีเวียงเดินเข้ามาเกาะแขนพล หล่อนเข้าใจเอาเองว่า นายพัชรภรณ์เป็นหัวหน้า แม่สาวร้องไห้กะซิก ๆ แล้วพุดกับพลด้วยเสียงสั้นเครือ

“พี่จำ, อ้ายฝรั่งเศสคนนี้นมันได้ปลุกปล้ำกระทำแก่น้องและศรีจันทร์จนป็นปีแล้ว พี่จะอนุญาตให้น้องได้แก้แค้นมันไหมจ๊ะพี่”

พลขมวดคิ้วเล็กน้อย เขายิ้มเศร้า ๆ

“เธอต้องการแก้แค้นหรือจ๊ะ?”

“จ๊ะ – ความบริสุทธิ์ของน้องทั้งสองจะต้องแลกเปลี่ยนกับชีวิตของมัน ขอให้น้องฆ่ามันเถอะนะพี่นะ พี่จำ – มันเป็นผู้ทำลายความบริสุทธิ์ของน้อง”

เสี่ยหงวนกะแ้มขึ้นดัง ๆ

“นั่นแน่, ไหนแม่สาวบอกพี่ว่ามีลูกมีผ้าแล้วอย่างไรละ?”

หล่อนยิ้มทั้งน้ำตา

“น้องปดพี่นี่”

อาเสี้ยมน้อยยิ้มใหญ่ พอจะพูดอะไรอีกพลกั๊ตวาดแว๊ต

“เฮ้ย – อ่าหมื่นให้มากนั๊กละไ๊ว๊ว๊ นั๊องสาวทั้งสองกำลังมีทุกขั๊ มันไม่ใช่เวลาที่แกจะพูด ลั๊เล่นละย ประเดี๊วพ้อยงหงายท้องเลยอ้ายนี่”

กิมหงวนหันม้ายั๊มกับนายอืด

“ดูเถอะครับ อ้ายพลมันกลายเป็นฝรั่งเศสไปแล้่ว” พุดจบกั๊วแกม็อซ้ายบนบ้านนายอืด ส่วนมือขวาโอบสะเอวเจ้าคุณปัจฉนึ๊กฯ ใ๊

ท่านเจ้าคุณกับนายอืดทำปากยี่นพร้อม ๆ กัน รวากับนั๊ตกันใ๊ว๊ ฟั๊นั๊องทั้งสองต่างกะเท ศอกกลงบนอกกิมหงวนดั๊งสนั๊นหวั๊นไหว

พลั๊ก !

อาเสี้ยมร้องอู้๊ ทรวดตัวนั๊งทันที นายอืดขบเขี๊วเคี๊วฟัน ยกขาองเข้าซั๊นสูงสุดั๊ที่จะสูงได้ ดั๊งใจจะกะทึ๊บกิมหงวนให้สมรั๊ก นั๊กรเกรงว่าอาเสี้ยมจะคอกหักตาย ก็ควั๊เอานายอืดดั๊งตัวออกมา ได้ทันท่วงที

อืดคำรามลั๊น

“หนอยแเน่ ดีเสมออ้ายนี่ กูแก่ครวพ้อมึงก็ว่าได้”

เสี๊ยหงวนค้อย ๆ ลูกซั๊นยี่น ยกมือไหว้เจ้าคุณและอืดเป็นฝั๊กถั๊ว

“มันผลอไปจริง ๆ ครับ”

เจ้าคุณยกมือผลั๊กหน้าอาเสี้ยมค่อนซ้างแรง

“แกมันผลอเสมอ ให้ตายซั๊วะ เกิดมายังไม่เคยเห็นใครทะเลี๊งไปกว่าแกเลย ใ๊ – ประเดี๊วพ้อด - - - “

กิมหงวนยั๊มแหย ๆ เลี๊ยงมายี่นทางนั๊กร ฟั๊งพลกับศรั๊เวี๊ยงได้ต้อบกั๊น แม่สาวทั้งสอง ต้อการซ้าอ้ายมือแปด้วยมือของหล้อน เพื่อต้อบทนการกระทำอันแสนระย้าของมัน นายพัชรา ภรรยั๊นหันมาปรึ๊กษากับท่านผู้ใหญ่อั๊งทั้งสอง ในที่สุดั๊คนะลูกขุนศาลเตี๊ยก็พิพากษาประหารชีวิตนาย ร้อยโทฝรั่งเศส

เจ้าคุณว่า “ดีแล้่ว อ้ายหลานซาย อาขอตัดลั๊นว่า อ้ายนายร้อยโทมือแปดสมควรตาย อย่างยั๊ง ส่วนอ้ายหมาดำตัวนั๊นที่เป็นคนเซี๊ยนศรั๊จันทร ก็ต้อให้ศรั๊จันทรเซี๊ยมันบ้าง”

“เตี๊ยเลย !” อืดตะโกนลั๊นบ้าน

เจ้าคุณหันควั๊บมาทางนั๊องชายของท่าน

“อะไรวะ – อ้ายอืด ?”

อืดทำหน้าปุ๊เลีย่น ๆ

“เปล้าครับ”

“แล้่วแกแหกปากร้องเตี๊ยเลยซั๊นมาทำไม ?”

“แฮะ – แฮะ ครีมีใจขึ้นมาก็ร้องเล่นโก๋ ๆ ยังงั้นแหละครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ทำตาปริบ ๆ

“อือ – อ้ายนี่ ถ้าจะอ้ายเสียมันขึ้นครู่ให้แล้วเป็นแน่ คนดี ๆ อย่างแกไม่น่าจะกลายเป็นคน ทะลึ่งไปได้เลย ผ่าซี”

อืดยักคิ้วแผล็บ อมยิ้มแก้มตุ่ย หันมาพูดกับนายพัชราภรณ์

“ว่าไง หลานชาย เป็นอันว่าเราตกลงลงโทษอ้ายพวกเปรตเหล่านี้ตามที่คุณพี่ว่านี่ ?”

พลยิ้มเล็กน้อย

“ครับ – ผมจะให้ศรีเวียงกับศรีจันทร์ยิงอ้ายมือแปดด้วยปืนพกคนละนัด ส่วนอ้ายหมาดำ คนนั้นให้ศรีจันทร์เขี่ยนร่อยที”

อืดหัวเราะหึ ๆ นิกรพูดเสริมขึ้น

“แล้วอ้ายดำสี่ตัวนี่ล่ะ ?”

พลว่า “มันเพียงแต่พยายามจะทำความลามก ปล่อยมันไปก็แล้วกัน นึกว่าเอาบุญ”

กิมหงวนคัดค้านทันที

“ไม่ได้ ๆ ๆ ตามประมวลกฎหมายลักษณะอาชญาาระบุไว้ว่า ผู้ใดพยายามกระทำความผิด ผู้นั้นก็ต้องมีโทษ ต้องเขี่ยนมันคนละสองโหลแล้วปล่อยตัวไป”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ลงมติ

“ดี – ดีมาก ให้อ้ายหงวนเป็นคนเขี่ยนก็แล้วกัน”

นายพัชราภรณ์เห็นชอบตามนี้ทุกประการ เขาสั่งให้นิกรกับกิมหงวนคุมตัวทหารอินโดจีน ทั้งหมดคนลงไปข้างล่างเพื่อจัดการลงโทษต่อไป อาเสียมัดอ้ายตาน้ำข้าวเอามือไขว้หลังไว้ ทูบบ้าง ตะบ่าง พาดัวมัดพร้อมด้วยทหารเดรัจฉานอีก ๕ คน ลงไปข้างล่าง ศรีเวียงกับศรีจันทร์ต่างปิติยินดีที่จะได้แก้แค้นอ้ายมนุษย์อุบาทว์

ม.มือแปด ถูกมัดติดกับต้นไม้เล็ก ๆ ต้นหนึ่ง ส่วนอ้ายแขกดำคู่หูของมันถูกมัดติดอยู่กับต้นไม้อีกต้นหนึ่งเช่นเดียวกัน และทหารมอริออคโคอีก ๔ คนอยู่ในความควบคุมของคณะจระบุรุษอย่างแข็งแรง

ท่ามกลางแสงเดือนจรัสจ้า

พิธีประหารชีวิตจะเริ่มต้น ณ บัดนี้

ศรีเวียงกับศรีจันทร์ถือปืนพกคนละกระบอก เดินปรีเข้ามาหาอ้ายนายทหารฝรั่งเศส ด้วยความแค้นสุดแค้น แม่สาวผู้พี่เค้นหัวเราะเสียงดัง ๆ ยกมือจิกผมมันให้เงยหน้าขึ้น อ้ายเศษร้องเอ็ดตะโรขอชีวิต

พล, นิก, กิมหงวน, เจ้าคุณปัจจุบันนี้ และอดีตหนึ่ง จ้องมองดูการแก้แค้นของแม่สาวทั้งสอง ศรีเวียงจ่อปากกะบอกปืนพกแนบหน้าอกเบื้องซ้ายของอ้ายเศษ ใบหน้าของหล่อนถึงถึงหน้ากลัว

“อ้ายสัตว์นรก มึงกระทำต่อเพื่อนคนไทยมามากต่อมาก ฎจำได้ว่ามึงเที่ยวอุดคร่าให้ผู้หญิงไทยตำบลด่าร้างไปทำลายภรรยาหลายคนแล้ว โดยไม่เลือกว่าลูกเขาเมียใคร ฉะนั้น ฎซึ่งตกเป็นเหยื่อของมึงจะต้องแก้แค้นมึง ล้างชีวิตมึงเพื่อแลกเปลี่ยนกับความบริสุทธิ์ของฎ” แล้วหล่อนก็ตะโกน “ตายเสียเถอะอ้ายฝรั่งเศษ”

เสียงกระสุนปืนพกดังลั่น ม.มือแปะสะดุ้งเหือกคอพับทันที ศรีจันทร์ปราดเข้ามายกปืนยิงซ้ำอีก ๑ นัด ปรกายไฟแลบออกจากปากกะบอกปืน พร้อมกับเสียงระเบิดดังสนั่น

ปัง !

วิญญาณอันแสนโสมมของนายร้อยโทมือแป่ได้เดินทางออกจากร่างไปสู่เมืองนรกแล้ว สองพี่น้องยิ้มแป้น ต่างเดินเข้ามาหาคณะจระเข้บรูซคืนปืนพกให้

เสียงหวนทำตาปริบ ๆ ยกมือป้องหน้าผากมองดูศพอ้ายเศษเพื่อให้แน่ใจว่าตายแล้ว เขารู้สึกแปลกใจ แล้วพูดพึมพำออกมาเบา ๆ

“อ้อ – ตายง่ายตายตายจริงฮิ เป็นเราสองนัดจ่างก็ไม่ตาย”

พลยกปืนกลมือจ้องอกกิมหงวน

“เอาอะ, ลองดู”

“เอ๊ย !” ออเสี่ยวร้องลั่น โผเข้ากอดเจ้าคุณปัจจุบันนี้ หมุนตัวท่านให้กำบังกระสุน เจ้าคุณใจหาย รีบผลักกิมหงวนออกห่าง

“ฮี้ อ้ายเวรนี้ยุ่งจริงโว้ย” ท่านเอ็ดตะโรแล้วสะดุ้งโหยงเมื่อรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างในกะเป๋ากางเกงของท่าน มีมือใครคนหนึ่งกำลังควานหาอะไรอยู่ เจ้าคุณคิดว่าซุ่มมือมัน เหยหน้ามองดูเจ้าของมือแล้วหัวเราะ “อ้ายกร ชะ – ชะ ไม่ได้แถมหรอกว่า เผลอแพล็บเดียวล้วงกะเป๋”

กะดิ่งทองยิ้มกระเรียกระวาด

“ผมลองดูความรู้สึกของคุณพ่อคุณนะครับ”

เจ้าคุณค้อนปะหลับปะเหลือก หันมาพูดกับนายพัชรภรณ์อย่างเป็นทางการ

“อ้ายหลานชาย จะลงโทษอ้ายพวกเปรตนี้ยังไงก็ลงมือซิโว้ย อย่าอยู่ชักช้าเลย เสียงปืนตะกิ้งมันดังมาก พวกกองทัพของมันเป็นได้ยิบเข้าก็จะแห่มาเล่นงานเรา”

พลยิ้มอ่อนโยน ยกมือจับแขนศรีจันทร์แล้วชี้มือไปที่อ้ายแขกดำผู้ซึ่งเขียนตีหล่อน

“แม่น้องสาว ลงมือสิจ๊ะ”

อึดถือหางกะเบนตีมือมาจากบนเรือน ๑ อัน เขารีบสั่งให้ศรีจันทร์ทันที

“อ๊า – แม่หนู ตีมันตั้งแต่คอต่อถึงตาตุ่มเลย ไม่ต้องสงสาร”

อ้ายดำป็นร้องครวญครางราวกับว่า เมื่อเห็นศรีจันทร์เดินเข้ามาหา มัน แมงามไม่ต้องการ พุดชี้แจงอะไรกับมันอีก ยกหางกะเบนขึ้นหวดกะหน้าโดยไม่ต้องนับครั้ง เจ้าทหารแขกมอหรือคโค บิดตัวไปมาและร้องครางเหมือนลูกหมาถูกน้ำร้อน หล่อนเขียน – เขียน และเขียน เพื่อให้สมกับ ที่มันเขียนหล่อนด้วยหางกะเบนอันนี้ ทุก ๆ ครั้งที่หางกะเบนสัมผัสหลัง อ้ายดำป็นก็แทบจะ ชาติใจตาย

พวกทหารแขกอีก ๔ คนเริ่มแสดงกิริยากะสับกะส่ายคล้ายจะคิดหลบหนี กิมหงวนหยิบ ฟืนแสมได้ดุ้นหนึ่ง เดินย่างสามขุมเข้ามา ตีกะบานมันคนละไป่ก

“ยื่นหนึ่ง ๆ อ้ายเปรต, อ้าว – มองหน้า” แล้วเสี้ยหงวนก็ประเคนศิรีชะอ้ายแขกมอหรือคโค ที่มองหน้าเขาดังโพล๊ะ อ้ายหมอนันท์หลับตาอมยิ้ม แล้วค่อย ๆ ภายหลังตั้งสลับเหมือด

กิมหงวนหัวเราะคิกคัก หันมามองดูแม่สาวศรีจันทร์ซึ่งกำลังโบยอ้ายดำป็น และมันคอบ พับสิ้นสติไปแล้ว

“แม่น้องสาว” อาเสียพุดยิ้ม ๆ “เขียนได้ที่แล้ว”

ศรีจันทร์หันมายิ้มกับเขา

“ไม่ได้นับหрокพี พี่ช่วยเข้ามาดูหน่อยซี มันสลับไปจริง ๆ หรือว่าแกลังทำ?”

อาเสียหัวเราะหึ ๆ ถือดุ้นแสมเดินเข้ามาหาอ้ายดำ เขาหันหน้าเข้าไปดูหน้ามันในระยะ โกล้ชิด อ้ายดำหลับตาพริ้ม แต่กะชิบพุดกับกิมหงวนเบา ๆ

“อ้ายห้า!”

อาเสียสะดุ้งเฮือก ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ยกดุ้นแสมขึ้นเหนือศิรีชะ ประเคนลงกลางกะบาน อ้ายดำสุดแรงเกิด

โพล๊ะ!

เจ้าคุณปัจฉนี้กฯ อ้าปากหวอ

“เฮี้ย – ไปทำมันทำไมละ คนมันสลับแล้ว?”

กิมหงวนหันมาทำตาเขี้ยวกับเจ้าคุณ

“อะไรสลับ มันกะชิบดำผมว่า อ้ายห้า”

คณะพรรคฮาครีน เสี้ยหงวนยกดุ้นแสมจะประเคนซ้ำ ศรีจันทร์จับข้อมือกิมหงวนไว้ แล้ว พุดขอร้อง

“พอเถอะพี อย่าไปทำมันเลย น้องได้ลงโทษมันสมกับความผิดของมันแล้ว”

อาเสียยิ้มแป้น

“แหม – แม่น้องสาวของฉนี้ ข่างมีใจเมตตากรุณามาก สมแล้วที่เธอเป็นคนไทย เป็น พุทธศาสนิกชน” พุดจบกิมหงวนก็ทุดตัวนั่งคุกเข่าแล้วกราบหล่อน “พี่ขอเคารพเธอด้วยน้ำใสใจ จริง”

ศรีจันทร์ร้องวืด

“ตายจริง พี่จำ, ทำไมพี่ทำยั้งงี้ละ ลูกขึ้นเถอะพี่ โธ่ --- “

กิมหงวนลุกขึ้นยืน กะโดดโลดเต้นอ้อมอกอ้อมใจ

“อันชีวีพี่ของฝากไว้กับแม่ยอดพญูแห่งเวียงจันทน์นคร นะน้องนะ”

พล, นิกร, เจ้าคุณปัจจนิกฯ หมั่นไล่เอาเสียเหลือที่จะทนทานแล้ว ต่างยกเท้าขึ้นพร้อม ๆ กัน ถีบเสี้ยหงวนบ้งเข้าให้ หัวทิ่มเข้าไปในกอหญ้า แล้วคณะจระบुरुษก็หัวเราะลั่น

กิมหงวนร้องครางเบา ๆ ลูกขึ้นเดินกะเผลกกะเผลกบ่นพึมพำ

“อูย – อ้อย – ฮือไวยี ตะโปกแทบหัก” แล้วกิมหงวนก็แหกปากลั่น “โธ้ย !”

ต่อจากนั้นก็มีการประชุมปรึกษาโทษร้ายทารุณหรือคโคทั้งสี่ พลให้ความเห็นว่าควรจะงดเสี้ยนตีมัน เพราะอ้ายสี่คนนี้เป็นลูกน้อง ม.มือแป เมื่อนายระย้ามันก็พลอยระย้าไปด้วย อภิปรายกันสักครู่ที่ประชุมก็ลงมติ

แต่นายอืดคนเดียวที่คัดค้าน เขาพูดกับพี่ชายของเขา

“คุณพี่ ถ้าเราไม่ลงโทษมันเสียบ้าง มันก็คงจะทารุณโหดร้ายกับพี่น้องชาวไทยของเราอีก” พูดจบอืดก็ขี้มือไปที่บ่อน้ำบ่อหนึ่ง “โน่น คุณพี่ เห็นบ่อน้ำโน่นไหมครับ เอาอ้ายเปรดสี่ตัวนี้ไปทิ้งไว้ที่บ่อน้ำนั่นก็แล้วกัน ถ้าหากว่ามันป็นขึ้นมาได้ก็เป็นบุญของมัน หรือม่ายมันก็คงตายอยู่ในบ่อ”

เจ้าคุณพะยักหน้าหงิก ๆ

“เออ – เข้าที่ดีเหมือนกัน” แล้วท่านก็หันมาทางแม่สาวทั้งสอง “ว่ายังไง แม่หนู?”

ศรีเวียงพูดนอบน้อม

“สุดแล้วแต่ท่านผู้เฒ่าเถอะจ๊ะ”

เจ้าคุณขอให้ลงมติ ทุกคนจึงลงมติตามบัญญัตินายอืด ครั้นแล้วอ้ายดำป็นทั้งสี่คน ก็ถูกพาไปที่บ่อน้ำข้างหลังเรือน

กิมหงวนรับหน้าที่เป็นผู้จัดการลงโทษ เขาถือค้อนแถมกะซับมันไว้ในมือ ลากคอเจ้านิโกรคนหนึ่งพาไปยืนที่ปากบ่อน้ำ บังคับให้มันยืนกอดอกหันหลังให้เขา

แล้วเสี้ยหงวนก็ยกเท้าถีบหลังมันเต็มแรง ทหารมหรือคโคร้องสุดเสียง ลอยละลิวลงไปบ่อน้ำ เสี้ยหงวนปฏิบัติงานอย่างคล่องแคล่ว เซลยคนที่ ๒ - ๓ - ๔ ลงไปอยู่ก้นบ่อภายในเวลาไม่กี่นาที

งานแก้แค้นทหารอินโดจีนสิ้นสุดลงแล้ว พล พัชรารณณ์ ได้กล่าวกับศรีเวียงและศรีจันทร์

“น้องสาว นำพวกเราไปบ้านของน้องเถอะ เราจะได้ช่วยจัดการฝังศพบิดาของเธอให้เรียบร้อย และจะพาเธอหลบหนีข้ามฟากไปหนองคาย”

ศรีเวียงยกมือไหว้ หยาดน้ำตาคลอหน่วย

“น้องทั้งสองขอขอบใจพี่มากทีเดียว ไปสิจ๊ะ น้องจะนำพี่ไปบ้าน เดินตัดทุ่งนี่อีกสักครู่ใหญ่ ๆ ก็ถึง”

เสี๋ยหงวนพูดสอดขึ้น

“แต่น้องศรีเวียงอดโรยมากไม่ใช่หรือ ให้อุ้มไปก็แล้วกัน”

พลยกเท้าเหวี่ยงลูกแห่ถูกก้นกิมหงวนดังพับ

“ทะลึ่งนา”

อาเสี๋ยยิ้มแหย ๆ ต่อจากนั้นคณะพรรคได้สนทนาปรึกษาหารือกันอีกสักครู่ แล้วศรีเวียงกับศรีจันทร์ก็นำทางพาไปบ้านหล่อน

พอแสงเงินแสงทองของวันใหม่ส่องขอบฟ้ากลาง ๆ คณะจระบุรุษไทยพร้อมด้วยแม่สาวงามทั้งสองก็เดินทางมาถึงริมฝั่งซ้ายของลำน้ำโขงด้านตรงข้ามกับจังหวัดหนองคาย

เจ้าคุณปัจจุบันก็ได้เป็นเจ้าภาพจัดการนำศพนายอินตา บิดาของศรีเวียงและศรีจันทร์ไปฝังไว้ที่ท้ายสวนหลังบ้านในตอนดึกเมื่อคืนนี้ ต่างช่วยกันคนละไม้คนละมือ สองสาวจัดหาอาหารมาเลี้ยงตามมีตามเกิด มีเนื้ออึ่งย่างกับข้าวเหนียว ทุก ๆ คนล่อเสี๋ยจนอิม พักผ่อนอยู่ที่บ้านศรีเวียงจนกระทั่ง ๓ นาฬิกา จึงพากันเดินทางมาที่นี่เพื่อหลบหนีข้ามแม่น้ำโขง

การเดินทางจะเดินในทางหลวงไม่ได้ เพราะทหารแขกกับทหารฝรั่งเศสตรวจตรารักษาการณ์อย่างแข็งแรง ดังนั้นจึงต้องบุกป่าฝ่าดงมาด้วยความลำบาก

คนไทยทั้งเจ็ดคน ซึ่งมีคนหัวล้านปนอยู่ด้วย ๒ คน กำลังยืนอยู่ที่ป่าละเมาะบนเนินดินสูงแห่งหนึ่ง ความหวังที่จะลงเรือข้ามไปหนองคายนั้นน่าจะไม่มีผลเสียแล้ว

ทุก ๆ คนได้แลเห็นกองทหารอินโดจีนตั้งเรียงรายตลอดริมฝั่งแม่น้ำ พวกทหารแขกหรือผู้หมาด่าแห่งมอริสโคโคอยู่ในรั้งปืนกลในลักษณะเตรียมพร้อม ปืนใหญ่ทหารราบตั้งจังก้า หันหน้าสู่จังหวัดหนองคาย เรือตรวจของอ้ายเศสแล่นสืบสนไปมาหลายลำ

นายทหารฝรั่งเศส ๓ - ๔ คน ยืนสองกล้อมอยู่ที่ปลายสะพานน้ำ คณะพรรคจระบุรุษต่างคิดหาช่องทางที่จะข้ามไปหนองคาย

เจ้าคุณปัจจุบัน ยกมือตบ่านายพัชราภรณ์ แล้วพูดเบา ๆ

“ทำไงดีไว้ย อ้ายหลานชาย ?”

อาเสี๋ยสอดขึ้นทันที

“เดี๋ยวี่ครับ คิดดูก่อน”

เจ้าคุณเงือกำบันพาดลงกลางหลังกิมหงวนดังตู่บ

“ทะลึ่ง ฉันทพูดกับแกเมื่อไหร่”

อาเสี๋ยสูดปากเบา ๆ

“ว่า - แล้วก็ไม่วะบุชื้อด้วยเฮะ ฮี้ - เล่นยังอีกหน่อยผมก็คงเป็นผีในท้องหรอก”

เจ้าคุณยิ้มออกมาได้ พุดกับพลต่อไป

“พวกอ้ายเศสมันทำท่าราวกับว่า กองทัพไทยจะข้ามมาตีในวันนี้”

พลยิ้มเล็กน้อย

“ว่าไม่ได้ครับ บางทีอาจจะเป็นจริงก็ได้ เพราะว่าเมื่อการเจรจาเรียกดินแดนกลับคืนโดยสันติวิธีไม่เป็นผล รัฐบาลของเราก็ต้องรบ ถ้าไม่รบก็ไม่ได้คืน”

เจ้าคุณพะยักหน้าซ้ำ ๆ

“ถูกแล้ว มันต้องเป็นเช่นนั้น เอ – ถ้ามรบกันขึ้นจริง ๆ อาจจะทำไงดีไว้ย อ่าเป็นนายทหารนอกราชการ ถ้าสงครามเกิดขึ้นก็ต้องรีบไปรายงานตัวภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง”

เสี่ยหงวนสอดขึ้นอีกตามเคย

“เอาเถอะครับ แล้วผมจะบอกไปทางกระทรวงกลาโหมเองว่า คุณอามีความจำเป็นไปรายงานตัวไม่ทัน”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ยกมือผลักหน้าอ้าเสี่ยเต็มแรง

“โน่น – ไปยืนทางโน้น โธ่ – นี่มึงจะทะเล้งไปถึงไหนวะ อ้ายหงวน ?”

เสี่ยหงวนยิ้มกะเรียกระวาด เดินเข้าไปยืนข้างนิกรคู้หูของเขา เจ้าคุณหันมาพุดกับน้องชายของท่าน

“ช่วยพี่คิดว่าซี อี้ด, เราจะข้ามฟากไปได้โดยวิธีใด ?”

“อ้อ – ลงเรือไปนะซีครับ คุณพี่” อี้ดพุดหน้าตาเฉย

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

“ไป – ไปยืนข้างอ้ายหงวนโน่น ดันพุดออกมาได้ว่าลงเรือไป ถ้าไม่ลงเรือมันจะไปได้อย่างไร ?”

อี้ดอมยิ้มเดินตีหน้าปูเลี่ยนๆเข้าไปรวมแซ่ทกับนิกรและกิมหงวน ปล่อยให้เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ปรึกษาหารือกับพลตามลำพัง

พลยกมือชี้ไปที่ชายหาดทางขวามือ ซึ่งมีเรือยนต์ท่าสี่ขาวลำหนึ่งจอดล้าอยู่ แล้วพลก็พุดกับเจ้าคุณ

“คุณอ่าเห็นเรือยนต์เร็วลำนั้นไหมครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ พะยักหน้า

“เห็นแล้ว แกจะยึดเรือลำนั้นเป็นพาหนะพาพวกเราข้ามฟากยังงั้นหรือพล ?”

“ครับ แต่พวกเราต้องเสี่ยงอันตรายสักหน่อย”

“ฮ๊ะ – ไม่น้อยละหลานชาย เห็นรังปืนกลอ้ายพวกหมาด้าไหมละ อยู่ห่างจากเรือเส้นเดียวเท่านั้น โน่นก็อีกรังหนึ่ง จากนี้ไปเรือยนต์ลำนั้นก็เป็นที่ราบ ไม่มีอะไรกำบัง กว่าเราจะวิ่งไปถึงเรือ กว่าจะติดเครื่องออกแล่น มันก็ยิงเราตายแหงแก๋หมด”

นายพัชราภรณ์หัวเราะเบา ๆ

“เอาเถอะครับ ผมคิดว่าต้องสำเร็จแน่ ๆ ปีนกลมือกะบอกนี้ทำให้ผมอุ่นใจคล้ายกับว่ามีเพื่อนร่วมตายอีกสักยี่สิบคน ยิ่งเป็นยิ่งกันซีครับ” หยุดนิ่งไปสักครู่ พลก็กล่าวต่อว่า “ดูสิครับ คุณอา, อ้ายหมาดำสี่ตัวที่อยู่ในรังปีนกลมันนั่งหันหลังให้เราทุกคน อ้า – ระยะเวลาที่ถึงรังปีนกลในราวร้อยเมตรเท่านั้น”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ รู้สึกว่าหัวใจของท่านเต้นแรง

“แกจะทำยังไง หลานชาย?”

พลยกมือลูบค้ำปีนกลมือคู่ชีวิต เงยหน้ามองไปที่รังปีนกลอ้ายหมาดำ แล้วหันมาเรียกนิกรกับกิมหงวนซึ่งกำลังจับแม่สาวงามทั้งสองอยู่

“เฮ้ย – อ้ายหมื่นสองคนนั่นนะ มานี่สิ”

“อะไร อ้ายหมื่น?” กิมหงวนพูดเสียงหนัก ๆ “นี่ – คุณกิมหงวน ไทยแท้ไว้ย ไคร ๆ เขาเรียกกันว่าอาเสี่ยทั้งบ้านทั้งเมือง”

พลแก่งทำหน้าซึ่งซัง ยกปีนกลมือขึ้นจ้อง

“มานี่!”

อาเสี่ยกับนิกรร้องเสียงหลง วิ่งจืดเข้ามาหานายพัชราภรณ์โดยดี

“เอาลงน่า” นิกรพูดเสียงสั้น “เสียวใส่ไว้ย”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ตะครุบศีรษะนิกรมับ

“เสียวใส่ทำไมเสือกเอามือลงมาควานกะเป่าข้า?”

กะดิงทองยืมแหย ๆ

“มันผลอไปครับ”

“ผลอ – ระวังให้ดีเถอะ ไปผลอคนอื่นเข้าละก้อเข้าคุกเชียวแก” แล้วเจ้าคุณก็สะดุ้งโหยงเมื่อแลเห็นนิกรเปิดซองธนบัตรออกดู “เฮ้ย! ของข้า”

นายการุณวงศ์ส่งคืนให้โดยดี แล้วหัวเราะ

“คุณพ่อนะ ไม่ทันผมหรอกครับ พอตะครุบหัวผมมับ ผมก็ถึงซองธนบัตรออกได้เรียบร้อยแล้ว”

คณะพรรคพากันหัวเราะลั่น พลจู้ยปากห้าม

“พอไว้ย - ไม่ใช่เวลาพูดเล่นนา”

อืดเอ็ดตะโรขึ้นดั่ง ๆ

“อูวะ – ข้าไปพูดอะไรเล่า?”

พลทำคายนหัวเราะหึ ๆ

“ผมไม่ได้ว่าคุณอาหรอกครับ ผมว่าอ้ายลิงสองตัวนี่”

“ฮือ !” เสียงหวนร้องขึ้นดัง ๆ มองดูหน้าอืด “นี่แหละเขาว่า ฟังไม่ศัพท์ จับเอามาโพกหัว”

“โพกหัวพอมึงนะซี”

อาเสี่ยกะโดดตัวลอย หันมายกคิ้วหัวตากับนิกร

“เฮะ – น้องชายเจ้าคุณเฮะ ค่าเป็นไฟเลย”

“อ้าว – อ้าว” เจ้าคุณอุทาน “อย่าลามาปามาถึงซ้ำซี”

พลยกเท้าเตะหน้าแข้งกิมหวนดังปอก

“ฟังนี่ อ้ายเสี่ย, บัดนี้ถึงคราวจำเป็นแล้วที่ฉันกับแกจะต้องเสียดังอันตรายเข้าไปยึดรังปืนกลอ้ายดำนั่น” แล้วพลก็ชี้มือบอก “เพื่อเราจะได้โดยสารเรือยนต์ลำนั้นข้ามฟากไปหนองคาย”

กิมหวนรู้สึกตะครันตะครอหนาว ๆ ร้อน ๆ ทันที

“ว่าไง แกจะให้ฉันเข้าไปยึดรังปืนกลนั่น”

“เออหว่า”

อาเสี่ยสั่นศีรษะอย่างรวดเร็วแล้วร้องขึ้นดัง ๆ

“บรีอวส์ !!”

พลส่งปืนกลมือให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ แล้วปราดเข้าจับอกเสื้อกิมหวนเขย่า”

“แกทำไมได้หรือหวน ? หา – แกชี้ขลาดตาขาวถึงเพียงนี้เชียวหรือ แกต้องไป วิ่งไปกับกันเพื่อยึดรังปืนกลนั่น”

เสียงหวนหน้าขาวเหมือนกระดาษ

“เอา – เอาไว้” พุดจบก็ทำท่าจะวิ่งไป

พลคว้าสะเอวไว้ได้เหมือนอย่างเล่นรักบี้

“เดี๋ยว! ชูโอ้ – ยังไม่เข้าอกเข้าใจอะไรเลย เสือกวิ่งเข้าไปก็ออกทะเลเท่านั้น” พุดจบก็หัวเราะหันมารับปืนกลมือจากเจ้าคุณ “หวน มีวิธีเดียวเท่านั้นที่พวกเราข้ามฟากไปบ้านเราได้ คือแกกับกันวิ่งไปยึดรังปืนกลอ้ายดำนั่นให้ได้ แล้วให้เราตามไปลงเรือที่หลัง ส่วนแกกับกันคอยยิงต่อสู้ขัดขวางพวกทหารไว้”

กิมหวนนิ่งอึ้งอยู่สักครู่

“เอา - เอาไงก็เอากัน เมื่อแกกล้าเสี่ยงชีวิตได้ ก็นักกล้าเสี่ยงได้เหมือนกัน”

นายพัชราภรณ์ยิ้มแป้น ยื่นมือให้กิมหวนจับ

“ยังงี้ชีน่า ถึงจะเรียกว่าใจลูกผู้ชาย”

กิมหวนวางท่าทางให้ฝั่งผาย

“ไปไว้ย ตะลุมนอนเลย” พุดจบก็หยิบปืนพกที่เหน็บเอวไว้ออกมาถือ แล้วก็ออกวิ่ง

พลกะโจนพรอดจิกผมไว้ได้อย่างหวุดหวิด

“เดี๋ยว” เขาเอ็ดตะโรลั่น แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เถอะน่า ทำอะไรก็ต้องตัดสินใจให้เด็ดขาดรวดเร็ว ไปไว้ย” พุดจบเสียหვნงก็ออกวิ่งอีก พล, นิกร กับเจ้าคุณปัจฉนึภฯ รีบพุ่งตัวเข้าคว่ำขาภิมหვნงไว้ เลยพากันหกล้มหมดทั้งสี่ คน ศรีเวียงกับศรีจันทรและอ็ดหัวเราะลั่น

ต่างคนต่างช่วยตัวเองลุกขึ้นยืน คราวนี้พลไม่ไวใจ ต้องจับแขนภิมหვნงไว้

“เดี๋ยวซีไว้ย บู้ไธ่ ยังไม่ได้นัดหมายพวกรเราเลย จะวิ่งไปแล้ว” พลพุดยิ้ม ๆ และหันมาทางเจ้าคุณปัจฉนึภฯ “คุณอาครับ คุณอาทั้งสองกับเจ้ากรและศรีจันทรกับศรีเวียงยืนชอนตัวอยู่ที่นี่ะครับ เมื่อผมยึดรั้งปีนกลได้แล้ว ให้พากันวิ่งไปลงเรีอยนตรลำนันโดยเร็วที่สุด แล้วก็ติดเครื่องรอมผม”

อาเสียพุดเสริมขึ้น

“รอมผมด้วยนะครับ”

พลเตะพลักเข้าให้ทันที

“บู้ไธ่ อ้ายนี่” แล้วเขาก็พุดกับเจ้าคุณปัจฉนึภฯ “มันเป็นการเสีงอันตรรายนะครับ แต่ ว่าถ้าเราไม่ทำอย่างนี้ เราก็กลับบ้านไม่ได้”

เจ้าคุณพะยักหน้าหงิก ๆ ท่านรู้สึทึ่ตื่นเต้นมาก หันมาถามน้องชายของท่าน

“ว่าไง อ็ด ?”

อ็ดหัวเราะ

“ผมนะเป็นข้างเท้าหลังครับ เอยังไงก็เอยกัน อ้ายเรีองความตายนะมันเป็นของธรรมดา ถึงที่เมื่อไหร่มันก็ตายเมื่อนั้น”

ภิมหვნงว่า “ผิดไปละครับ คุณอา ถึงที่มันก็อไม่ตายนะซีครับ เราข้ามไปถึงหนองคาย แล้วใครจะมายิงเรา”

อ็ดทำตาบริบ ๆ

“กูไม่ได้พุดกะมึงไว้ย”

“ก็ตามใจซีไว้ย” แล้วภิมหვნงก็สะดุ้งโหยง รีบยกมือไหว้อ็ด “ขอโทษ – ขอโทษครับ แะะ – แะะ เอนะครับ เราตายด้วยกัน”

ต่อจากนี้พลก็ชักซ้อมความเข้าใจกับคณะพรรคของเขา แล่นัดหมายกันเป็นที่เรีयर้อย จนกระทั่งเป็นที่เข้าใจกันดี แล้วสองสหายก็เตรียมตัวเข้ายึดรั้งปีนกล

เจ้าคุณเข้ามากอดพลและภิมหვნง อวยใช้ให้พรเพื่อให้เขาทำงานสำเร็จ อาเสียยิ้มแั่ง ๆ จับมืออ่าลานิกรกับอ็ดและแม่สาวงามทั้งสอง

ศรีเวียงโผเข้ากอดอาเสีย แล้วจูบเขาหนึ่งพอด

“สวัสดีมีชัยนะพี่นะ ถ้าพี่ยึดรังป็นกลได้ ก็เท่ากับว่าพี่ช่วยพวกเราทั้งหมดให้รอดตาย”
พูดจบหล่อนก็คลายมือที่กอดเขาออก

กิมหงวนยื่นตะลิ่งเหมือนรูปปั้น สักครูก็หันมายกมือนิกรขึ้นวางบนอกเขา

“เฮ้ย – กร ช่วยดูหน่วยสีวะว่าหัวใจกันยังเต้นอยู่หรือเปล่า?”

นิกรหัวเราะ

“เออ – ยังเต้นอยู่”

อาเสี้ยกะโดดตัวลอย

“มา – อ้ายหงวนยอมตายเลย ให้มันมีทหารสักกี่พันก็ไม่กลัว”

คณะพรรคคอมมิวนิสต์ไม่ไปตามกัน พลกับกิมหงวนเดินออกมาจากฟุ่มไม้ นายพัชราภรณ์ถือปืนกลมือไว้มัน ต่างคนต่างใจเต้นที่กักไปตามกัน แววดาของพลเป็นประกาย เขาเอื้อมมือจับแขนอาเสี้ย แล้วพูดยิ้ม ๆ

“เวลาสำคัญของเรามาถึงแล้ว”

กิมหงวนพะยักหน้า

“เถอะน่า ยังจะมัวพูดชักช้าเอาตะหวักตะบวยอะไรอีก” พูดจบก็ลากพลออกวิ่งตรงไปที่รังป็นกลนั้น

ทั้งสองพยายามวิ่งเต็มฝีเท้า อาเสี้ยถึงแม้ขायาวแต่ก็วิ่งไม่ทันพล เพราะพลชวยเท้าได้เร็วกว่า เจ้าคุณปัจจุบันนี้ อี้ด, นิกร ศรีเวียงกับศรีจันทร์ ต่างมองตามสองเกลอด้วยความวิตกเป็นทุกข์

ใกล้เข้าไป และใกล้เข้าไป เหลือระยะอีก ๓๐ เมตร ก็จะถึงรังป็นกลนั้น อ้ายหมาด้ามอริอคโคตัวหนึ่งหันหลังมาพบเข้าก็ร้องเอะอะบอกกัน

พลลดีทำให้ช้าลง ประทับป็นกลมือแนบบ่า ก่อนที่พลประจำป็นกลหนักจะหันปากกะบอกปืนมาเล่นงานเขา นายพัชราภรณ์ก็ส่งกะสุนป็นกลมือออกจากลำกล้องทันที อ้ายหมาด้า ๒ ตัว ผงะหงายสิ้นใจตายคารังป็นกล อีก ๒ ตัวเสียขวัญผ่นแผลวิงหนี แต่แล้วก็ถูกพลยิงล้มอยู่ที่ชายหาด

“เร็ว, อ้ายเสี้ย เลยเข้าไปในรังป็นกล” พลพูดละล้าละลัก

แล้วสองเกลอก็โกยอ้าวกะโดดเข้าไปในรังป็นกลนั้น พลส่งป็นกลมือให้กิมหงวน แล้วเขาก็หมุนกะบอกป็นกลหนักหันไปทางทหารฝรั่งเศสซึ่งกำลังเอะอะเอ็ดตะโรจะเล่นงานเขา และยังไม่ทันที่พลจะเตรียมตัวพร้อม ป็นกลหนักกะบอกหนึ่งซึ่งตั้งยังอยู่บนชายหาด ก็พ่นกะสุนตรงมาที่สองเกลอของเรา

พลเหนียวโกตอบทันที การยิงของทหารฝรั่งเศสไร้ผล เพราะหนุ่มไทยทั้งสองอยู่ในที่กำบังอันมิดชิด ส่วนการยิงของนายพัชราภรณ์ได้ผลเกินคาด ข้าศึกผงะหงายเหมือนกับไปไม่ร่วง

พลประจำปืนกลกะบอกนั้นนอนตายเหมือนกับหมาถูกยาเบื่อ ใบหน้าของพลเคร่งขรึม เขาลุกขึ้น ยืนโบกมือบอกเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ แต่แล้วพลก็รับนั่งลง เพราะเขาถูกระดมยิงอีก

เสียงปืนดังสนั่นหวั่นไหว ทหารอินโดจีนถูกยิงล้มระเนระนาด ล่าถอยเข้าไปหาที่กำบัง เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ วิ่งนำหน้าพานิกร อี๊ด, ศรีเวียงกับศรีจันทร์ ตรงไปที่เรือยนต์ที่จอดอยู่ริมแม่น้ำ กิมหงวนยกปืนกลมือขึ้นประทับ กะโดดออกไปนอกที่กำบัง ยืนยิงต่อสู้กับข้าศึกอย่างอาจหาญ แต่พอกะสุนนัดหนึ่งถากศีรษะไว้ด อาเสี้ยก็ร้องลั่น กะโจนพรวดเข้าไปในรังปืนกลอีก

พลทหารฝรั่งเศส แลเห็นคณะเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ก็พากันขยายแถววิ่งเข้าไปจะล้อมจับ นายพัชราภรณ์ส่งกระสุนปืนไปต้อนรับมันทันที ทหารมอริออคโคและทหารฝรั่งเศสแตกพ่ายออกไปอีก บ้างก็หมอบลง ปลอดภัยป็นกลเบาตั้งขาหยั่งนอนยิง

นายพัชราภรณ์มองดูตามรูไม้ของรังปืนกล เขายิ้มออกมาได้เมื่อเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ นำพรวดพวกมาถึงเรือและลงเรือได้โดยเรียบร้อย พลยิงกราดชุกชิวข้าศึกอีก สุนัขตาน้ำข้าวหลายตัวทั้งนายและพลทหาร ล้มกลิ้งอยู่บนหาดทรายในท่าต่าง ๆ กัน ที่ยังไม่ตายก็กะเสือกกะสนคลานหนี

กำลังใจของพลดีขึ้น เมื่อได้ยินเสียงเครื่องยนต์ เรือยนต์ลำนั้นติดแล้ว เสียงเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ร้องตะโกนโหวก ๆ ออกมา

"ไว้ย! มาเถอะไว้ย!"

พลเงยหน้าพูดกับกิมหงวนโดยเร็ว

"ไป อ้ายเสี้ยวิ่งไปก่อน กันจะยิงหน่วงเหนี่ยวพวกมันไว้ และจะต้องยิงให้หมดกระสุนปืนเสียก่อน ม่ายมันจะเอาปืนกระบอกนี้เล่นงานเรา

กิมหงวนถือปืนกลมือกะโจนพรวดข้ามรังปืนกล วิ่งปุเลง ๆ ตรงไปที่เรือยนต์คณะพรวดของเขา พวกทหารอินโดจีนช่วยกันระดมยิงอาเสี้ยอย่างหนาแน่นกะสุนหลายนัดเฉียดเขาไปอย่างหวุดหวิด

ก่อนที่จะลงเรือ กิมหงวนหมุนตัวกลับยกปืนกลยิงกลาดข้าศึกบ้าง แล้วเขาก็หัวเราะลั่น เมื่อเห็นหมาขาวหมาดำผะงายไปหลายคน อาเสี้ยก็โง้งโง้งให้ข้าศึกพลางร้องตะโกนบอก

"เฮ้ย-ยิงตุตดูแ่นะไว้ย" แล้วกิมหงวนก็กะโดดโหยง ๆ ไปลงเรือ ประทับปืนกลยิงข้าศึกอีก ปากก็ตะโกนเรียกพล "มาไว้ย พล!"

นายพัชราภรณ์เฝื่อนออกจากรังปืนกล โโกยแนบตรงมาที่เรือ กิมหงวนแลเห็นเข้าก็ระดมยิงขัดขวางข้าศึกไว้ไม่ให้ติดตาม

ด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายช่วยคุ้มครองพลและคณะจากระบูนุชไทยไว้ ทั้งเจ็ดคนจึงแคล้วคลาดกะสุนปืนอ้ายเสี้ย พลลงเรือได้เรียบร้อย เขาคว่าปืนกลมาจากมือกิมหงวนซึ่งถูกปืนหมดพอดีแล้วรีบบรรจุกะสุนใหม่อีก ๑ ตลับ

นิกรออกเรือทันที นายการุณวงศ์เร่งน้ำมันเต็มที นำเรือตัดตรงไปฝั่งตรงข้ามอันเป็นดินแดนของประเทศไทย

ทหารตายน้ำข้าวหมูหนึ่งวิ่งไปที่ปืนใหญ่ทหารราบ จัดแจงบรรจุกระสุนเล็งยิงมาที่เรือลำนี้ เสียงระเบิดดังลั่นสนั่นหวั่นไหว กระสุนปืนใหญ่ตกลงในน้ำห่างจากเรือ ๕-๖ วา นายพัชราภรณ์ยิงตอบไปบ้าง นิกรจับเรือให้เล่นซิกแซก ทั้งเจ็ดคนใจหายใจคว่าไปตาม

กิมหงวนคลานลงไปทางหัวเรือปลดธงฝรั่งเสสออกเอาพันธธงเท้า แล้วยกให้พวกฝรั่งเสสดู คณะพรรคหัวเราะลั่น อาเสี่ยลุกขึ้นรำบ่ออยู่หัวเรือขึ้น ทุกคนปลดธงแล้ว เรือกำลังแล่นเข้าหาฝั่งหนองคาย ธงไตรรงค์ของเราสะบัดพริ้วอยู่บนเสาธงริมฝั่ง สง่างามยิ่งนัก

นิกรบังคับเรือให้แล่นช้าลงทันที เมื่อเห็นเรือยนต์ตำรวจไทยแล่นตรงเข้ามา คณะจะระบुरुษต่างโบกมือร้องไชโยลั่น นายตำรวจจึงทราบว่าเป็นคนไทยและไชโยตอบแสดงความปิติยินดีที่หนีกลับมาได้

ทางหนองคายกำลังโจษขานกันแข็งแ้งถึงเรื่อง พล,นิกร,กิมหงวน และเจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ ต้องตกค้างอยู่ในเวียงจันทร์ไม่สามารถจะกลับมาได้ พี่น้องชาวไทยในจังหวัดนี้พากันเป็นห่วงไปตามกัน

เมื่อแลเห็นเรือยนต์แล่นเข้ามาใกล้ฝั่ง และแลเห็นคนหัวล้าน เจ้าหน้าที่ฝ่ายตำรวจทหารและพลเรือนที่รักษาการณ์อยู่ริมฝั่งก็รู้ว่า เจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆกับคณะกลับมาแล้ว นอกจากนี้มีหลายต่อหลายคนที่อยู่จักนายอืดซึ่งเป็นพ่อค้าอยู่ในจังหวัดหนองคาย ทุก ๆ คนกะโดดโลดเต้นส่งเสียงไชโยต้อนรับ ที่แคล้วคลาดอันตรายกลับมาได้

นิกรบังคับเรือยนต์แล่นเข้ามาจอดเทียบท่าหน้าแห่งหนึ่ง คณะจะระบुरुษไทยตะเบ็งเสียงไชโยจนแทบคอหอย กิมหงวนรำเชิบ ๆ อยู่ที่หัวเรือ กะทั้งเรือเทียบท่าเรียบร้อย

ทั้งเจ็ดคนต่างพากันก้าวขึ้นจากเรือด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม นายอืดโบกมือทักทายกับบรรดาผู้ที่รู้จักคุ้นเคยกับเขาแล้วหันมาคุยกับพี่ชาย

"เชิญไปพักผ่อนที่ร้านผมเถอะครับ คุณพี่ ผม-ผมดีใจจนพูดอะไรไม่ถูกแล้ว พวกเราไม่น่าจะรอดตายกลับมาได้เลย"

เจ้าคุณยิ้มแป้น

"มันเท่ากับตายแล้วเกิดใหม่ น่าชมเชยความสามารถของเจ้าพลกับเจ้าหงวนมาก กล้าหาญเหลือเกิน"

กิมหงวนยิ้มแป้น ยกมือเกาะบ่าเจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ

"แหม-อืดตอนที่ผมวิ่งจะลงเรือนะครับ ลูกปืนถากหัวผมไปตั้งหลายลูกใจหายหมด นี่ก็ว่ารอดเสียแล้ว"

เจ้าคุณฆ่าเลื่องมอญมือกิมหงวนซึ่งอยู่บนป่าท่านแล้วถองหน้าอกอาเสียดังบั้ง กิมหงวน
รีบเอามือออกทันที

"ทะเล้ง-อดทะเล้งไม่ได้ฮ้ายนี่"

เลื่องมอญยิ้มแหยๆ ต่อจากนั้นนายอืดก็ชวนคณะพรรคไปที่ร้าน 'อืดพานิช' ซึ่งเป็นร้าน
จำหน่ายสินค้าเบ็ดเตล็ดตั้งอยู่ใกล้สนามบิน

หนองคายเป็นเมืองทหารแล้ว ทหารไทยทุก ๆ หน่วยถูกส่งมาที่จังหวัดนี้ไม่ต่ำกว่า ๒๐
กองพัน

ไทยจะเริ่มบุกฝรั่งเศสเพื่อเอาดินแดนที่มันโกงไปกลับคืนมา

ในวันนั้นเอง คณะจาระบุรุษไทยพร้อมด้วยแม่สาวงามทั้งสองคนได้มาพักที่อยู่ที่ร้าน 'อืด
พานิช' ซึ่งอืดได้ต้อนรับเป็นอย่างดี

ชาวที่เจ้าคุณปัจจุบันนี้กับคณะได้รอดตายหนึ่งกลับมา แพร่สะพัดไปทั่วจังหวัดในเวลา
รวดเร็ว ท่านเจ้าหลวงกับข้าราชการตำแหน่งสำคัญๆ และพ่อค้าคหบดีได้พากันมาเยี่ยมแสดงความ
ยินดีกับคณะเจ้าคุณปัจจุบันนี้ๆ ทำให้นายอืดพ่อค้าต๊อกลอยแห่งจังหวัดนี้กลายเป็นคนมีหน้ามีตา
อึมอกอึมใจไม่น้อย

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ได้ทราบข่าวจากวงการที่ใกล้ชิดกับทางการว่า คืบวันนี้กองทัพไทยจะข้าม
แม่น้ำโขงเข้าตีเวียงจันทน์ วงการที่สันหัดในกรณีนี้กล่าวว่า เมื่อการเจรจาโดยสันติวิธีไม่เป็นผล
รัฐบาลจึงตกลงใช้กำลังอาวุธ ตามมติของมหาชนทั้งชาติ ซึ่งปรารถนาอย่างยิ่งที่จะใคร่รบกับฮ้าย
เศส ด้วยนับนึ่งวงการตามร้านกาแพก็โจษกันว่า กองทัพไทยอันมหึมาทางด้านอรัญประเทศก็จะเข้า
โจมตีแคว้นเขมรในคืนนี้ด้วย

ประชาชนทั้งจังหวัดหนองคายพากันตื่นตื่นไปตามกันกัน วันนี้ตั้งแต่เช้ารถยนต์บรรทุก
ทหาร พร้อมด้วยยุทโธปกรณ์อันมากมาย ได้เดินทางจากอุดรมาเป็นทิวแถว เครื่องบินรบรวม ๑๐
ฝูงจอดเตรียมพร้อมอยู่ที่สนามบิน กองทัพทหารปืนใหญ่ ๔ มาถึงเมื่อ ๙.๐๐ น.นี้เอง ประชาชนพา
กันอุมลู่จูงหลานไปต้อนรับเหล่าทหารหาญ นักรบไทยทั้งหมดมีกิริยาสดชื่นรื่นเริงและมีใบหน้า
ยิ้มแย้มแจ่มใส เข้มขันพร้อมด้วยกำลังกายและใจ

ที่ร้าน 'อืดพานิช'

ตอนเที่ยงวัน พล,นิกร,กิมหงวนกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ๆนั่งคุยกันอยู่หลังร้านเสียงเอ็ดตะโร
ต่างรู้สึกครึ้มใจอย่างไรชอบกล และกำลังปรึกษาหาหนทางที่จะเข้าร่วมรบกับพี่น้องทหารหาญ
เหล่านั้น เจ้าคุณปัจจุบันนี้ๆตั้งใจจะกลับกรุงเทพฯ พงษ์นี้เข้าเพื่อไปรายงานตัวต่อผู้บังคับบัญชาตาม
ระเบียบ ส่วนพล,นิกร,กิมหงวนไม่ยอมกลับ จะขออาสาเป็นทหารเข้ารบฮ้ายเศสให้ได้

ขณะนี้นายอึดไม่อยู่ เขาพาศรีเวียงและศรีจันทร์ไปสืบหาญาติผู้ใหญ่ของหล่อน เพื่อจะมอบตัวให้แมงามทั้งสองอยู่ในความคุ้มครองต่อไป

ทุก ๆ คนคุยกันเรื่องสงคราม แต่เสียงคนคนเดียวคอยชวนพูดถึงความตระหนี่ที่เหนียวของอึด

ตอนหนึ่งแห่งการสนทนา กิมหงวนได้กล่าวขึ้นดัง ๆ

"จริง ๆ นะครับ ผมเคยว่าลุงเซยแก่ขี้เหนียวที่สุดในโลก แต่เดี๋ยวนี้ผมก็ได้มาพบผู้ที่มาชิงตำแหน่งชนะเลิศไปจากลุงเซยแล้ว" พูดจบกิมหงวนก็ทำหน้าเบ้สั้นศรีชะช้า ๆ "ไม่ไหว พี่ชายและหลานชายมาทั้งที เลี้ยงข้าวต้มก๊วย หัวไชโป๊, เต้าหู้ยี้ ฮะ-ฮะ อาหารกลางวันค่อยยังชั่วหน่อย ข้าวผัดน้ำมันหอย แล้วยกเม็ดมั่งลักใส่น้ำตาล"

เจ้าคุณปัจฉิมก็วางสีหน้าไม่ค่อยสนิท

"อย่าไปว่ามันเลยว้า หงวน, อึดมันไม่ใช่คนขี้เหนียวหรอก แต่ว่ามันไม่มี"

อาเสี้ยทำตาโต

"อะไรครับไม่มี ก่อนออกจากบ้าน ผมเห็นแกควักเบ็งก็ยี่สิบออกมาตั้งปึกเบ้อเริ่ม ไม่ไหว, ถ้าผมขึ้นพักอยู่ที่นี้อีกสักสามวัน เห็นจะหัวโตเบ้อเริ่มเป็นแน่" แล้วเขาพูดกับเพื่อนเกลอทั้งสอง "ไปกับข้าวสับปะรังเคสของมือที่แล้วมาแกกินลงไหม?"

พลจิวปาก

"อ้ายบ้า! แกนี้บ้าจริงโว้ย อาอึดแกมีแกใจหาให้เรากินก็นับว่าเป็นบุญคุณอย่างยิ่งแล้ว ที่แกอยู่ในตระวางเล่นข้าวกับปูเค็มตั้งหลายปีทำไมแกกินได้ล่ะ?"

อาเสี้ยทำคายนหลับตาปี เจ้าคุณปัจฉิมฯ, พล, นิกกรหัวเราะลั่น

"ดีจริงพอมหาจำเริญ ประเดี๋ยวพอพ้องหมิ่นประมาทเสียหรืออ้ายนี่"

คณะพรรคคอมยืมไปตามกัน นิกกรอ้าปากหาออกมาดัง ๆ

"เฮ้ย - - -"

เจ้าคุณทำตาปริบ ๆ มองดูลูกเขยของท่าน

"โธ่ - อ้ายกรเอ๊ย, ทำไมแกถึงง่วงเหงาหาวนอนนักวะ?"

นิกกรยืมแห้ง ๆ

"ก็เมื่อคืนนี้ผมไม่ได้นอนเลยนี่ครับ ง่วงออกจะตายไป" พูดจบนิกกรก็ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นเช็ดหน้า

เจ้าคุณสะดุงโหยง ยกมือตะครุบกะเป๋าสื่อเช็ดของท่าน

เอ๊ย! นั่นผ้าเช็ดหน้าของข้า"

"ฮะ - ของคุณพ่อทำไมอยู่ที่ผมล่ะครับ"

"ก็แกล้วงเอาไปนะซี" เจ้าคุณปัจฉินึกขบถวาทแหว "เอามา - เฮ้ - อ้ายนี่มือไวจริงแฮะ ผลอ
ไม่ได้"

กระดิ่งทองหัวเราะเฮี๊ ๆ ส่งผ้าเช็ดหน้าปิรามิดคืนให้ท่าน ขณะนั้นนายอืด ศิริสวัสดิ์ได้เดิน
เข้ามาในร้านทั้งสี่คนต่างเงยหน้ามองดู

เจ้าคุณยิ้มรับน้องชายของท่านและกล่าวว่า

"ยังงี อืด, พบป่าของแม่ศรีเวียงหรือเปล่า?"

"พบครับ" อืดพูดยิ้ม ๆ ถอดเสื้อชั้นนอกออก "แหม - หาเสียแทบแย้เชียวครับ ป่าของแม่หนู
ทั้งสองนั้นตั้งใจที่ได้พบหลาน ถึงกับร้องไห้ ผมเลยมอบตัวให้แก่ไว้เลย ศรีเวียงกับศรีจันทร์ว่า เย็น ๆ
จะมาเที่ยวที่ร้านนี้"

เสี่ยหงวนถามขึ้นเบา ๆ

"ล่านไหนครับ?"

"ร้านนี้ละซี" นายอืดพาชื่อตอบ

"อ้อ - ล่านนี้ก็ล่านคุณอาอืด ผมนึกว่าล่านโน้นเสียอีก" พุดจบก็ชำเลืองมองดูเจ้าคุณ
ปัจฉินึก "ความจริงล่านโน้นโอโงกกว่าล่านคุณอาอืดนะครับ ถึงแม้จะมีของแต่งล่านเพียง
หรือมแหริมก็่น่าดู"

เจ้าคุณปัจฉินึกเอื้อมมือจิกศีรษะกิมหงวนมับตั้งจนหน้าหงายแล้วตบหน้าอาเสี่ยดังเพียะ

"มึง - ลูกไม้มากนัก ประเดี้ยวพอเราะพินออกเสียหรือ" แล้วก็มองดูน้องชายของท่าน "แก
มันอ้ายไก่อนาเราดี ๆ นี้เอง หารู้เท่าพันอ้ายหงวนไม"

อืดขมวดคิ้วย่น

"ทำไมครับ?"

เจ้าคุณตวาดแหว "ไม่ต้องอธิบายหรือก ประเดี้ยวจะเข้าเนื้ออีก อ้ายเปรตนี้ละ มันคอยหา
โอกาสวันยังค่ำ พุดพลาดที่ไรเป็นต้องขาดทุนทุกที"

"เฮ้ะ!" นายอืดอุทาน "ยังงีกันครับ ผมไม่เข้าใจเลย?"

เจ้าคุณปัจฉินึกทำปากย่น

"มันล้อว่าเราหัวล่านไว๊"

อืดหัวเราะ ยกมือลูบค้ำศีรษะอ่านล่านเลียนของเขา

"ก็ช่างมันปะไร ความจริงยอมเป็นความจริงเสมอ หัวเรามันล่านอยู่แล้ว มันจะล้อหรือไม่
ล้อ หัวมันก็ล่านอยู่นั่นเอง"

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอื้อก

"พอ - พอที่ อ้ายอืด, นั่งลงเถอะ ขึ้นพุดมากจะเจ็บตัว"

อืดหัวเราะก้าก เดินไปนั่งบนยกพื้น แล้วพุดอย่างป็นงานป็นการ

"คุณพี่ครับ, คืนนี้เรารบกันแน่เชียวครับ พวกทหารเตรียมพร้อมหมดแล้ว ท่านผู้บัญชาการ
ทั่วไปมาถึงเมื่อตะกี้นี้เอง มีนายทหารชั้นรอง ๆ มาด้วยตั้งหลายท่าน ผมยังไชโยต้อนรับท่านเลย
ครับ"

เจ้าคุณปัจจุบันึกขลิ้มตาโพล่ง

"ท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไปมาถึงหนองคายแล้วหรือนี่ บา - ยังงั้นมันก็เยี่ยมแน่นะชีวะ
ไชโย! พวกเราไชโย ไม่ไชโย ข้าไชโยของข้าคนเดียวก็ได้ ไช - โย! ไช - โย! ไช - โย! ไทยจงชนะ
อ้ายเศสจงฉิบหายล่มจม!" แล้วท่านก็หันมาพูดกับสามสหาย "อาจะต้องไปพบท่านผู้บัญชาการ
เดี๋ยวนี้ เพื่อรายงานตนเองกับท่าน บางทีอาจจะได้เข้าประจำการตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป"

พลเยี่ยมแป้น เลือดรักชาติของเขาเดือดพล่าน

"ผม - ผมไปด้วยคนซีครับ ผมจะกราบเท้าอ้อนวอนท่านขอเป็นพลทหาร เพื่อรบกับอ้าย
ฝรั่งเศส"

อาเสี่ยพูดขึ้นบ้าง

"ผมด้วยคนครับ"

"ผมด้วยครับ" นิกกรพูดเสียงแจ้ว "คุณพ่อกำลังพาพวกเราไปหาท่านหน้อยซีครับ ถ้าท่านไม่
ยอมรับผมเป็นทหาร ผมจะยิงตัวตายต่อหน้าท่าน เพื่อให้ท่านเห็นว่าผมต้องการรบ - รบเพื่อ
ประเทศชาติที่รักของผม"

ยังไม่ทันที่เจ้าคุณปัจจุบันึก จะพูดว่าอะไรอีกก็พูดขึ้น

"ผมไปด้วยคนครับ ไปเถอะครับคุณพี่ รีบไปหาท่านเดี๋ยวนี้แหละ"

เจ้าคุณปัจจุบันึกนั่งตรึงตรอง

"เจ้าพล, เจ้ากรและอ้ายหงวน" ท่านพูดยิ้ม ๆ "อาดีใจมากที่แกมีความรักชาติรุนแรงอย่างนี้
อายินดีที่จะพาแกไปพบกับท่านผู้บัญชาการตามความประสงค์ ส่วนเจ้าอืดสำหรับแกเล่าเหล่าแล้ว
ถึงอย่างไรท่านก็คงไม่รับแกเป็นทหาร แกยังไม่จำเป็นต้องเข้ารบหรือก็อืดชายฉกรรจ์ของเรายังมี
อีกมากมายนัก"

อืดหน้าสลด

"โอ้ - ผมอยากรบนี้ครับ คุณพี่ ร่างกายและชีวิตของผมยินดีที่จะพลีให้ชาติเสมอ"

เจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

"เชื้อพี่เถอะ ทางกรยังไม่ต้องการผู้ที่มีอายุมาก ๆ แกคอยช่วยเหลือกิจการภายในก็แล้ว
กัน ทางราชการอาจจะขอรับให้แกช่วยทำอะไร ๆ ก็ได้ อย่างน้อยก็ช่วยคิดไม้ทำแพสำหรับลำเลียง
ทหารข้ามแม่น้ำ" พูดจบท่านก็หันมาพูดกับสามเกลอ "ไปไว้ยพวกเรา รีบไปพบกับท่านผู้บัญชาการ
เถอะ"

ทั้งสามต่างลุกขึ้นตามเจ้าคุณปัจจุบันฯ ขึ้นบันไดไปชั้นบน เพื่อแต่งตัวไปหาท่านผู้
บัญชาการทหารทั่วไป

ที่ค่ายทหารชั่วคราว ซึ่งอยู่ใกล้เคียงกับบริเวณสนามบิน

เรือนปั้นหย่า ๒ ชั้นหลังหนึ่ง ซึ่งเป็นโรงเรียนประชาบาลได้ถูกดัดแปลงเป็นกองอำนวยการ
รบแล้ว นายทหารฝ่ายเสนาธิการพร้อมด้วยแม่ทัพและผู้บัญชาการทหารทั่วไปอยู่ที่เรือนหลังนี้ มี
ทหารยามรักษาการณ์อย่างเข้มแข็ง มีเครื่องฟังเสียงอากาศยานและป.ต.อ.ทันสมัย มีโทรศัพท์
สนามติดต่อกับกองพันทหารราบต่าง ๆ

นายทหารชั้นผู้ใหญ่ตั้งแต่ชั้นผู้บังคับกองพันขึ้นไปต้องทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย
เตรียมการเข้าตีเวียงจันทน์ในคืนวันนี้ ท่านผู้บัญชาการมาถึงก็เริ่มงานไม่มีเวลาพักผ่อนเลย ทุกคน
พลีแล้วซึ่งเลือดเนื้อและชีวิต ไทยต้องชนะอย่างเด็ดขาดหรือม่ายก็ยอมตายทั้งประเทศ

ภายในห้องของท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไป

ท่านนายพลยืนอยู่ข้างเสนาธิการทหารบก กำลังตรวจดูแผนที่ยุทธวิธีที่จะเข้าโจมตีฝรั่งเศส
ในคืนวันนี้ตามแผนการของคณะนายทหารเสนาธิการ ที่เสนอมาให้ท่านนั้น ท่านนายพลได้เห็น
ด้วยทุกประการแล้ว หลังจากได้มีการแก้ไขจุดบกพร่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้เรียบร้อยแล้ว

บังตาประตูห้องเปิดออกช้า ๆ นายทหารคนสนิทซึ่งมียศนายพันตรีทหารบก เดินเข้ามาใน
ห้องตรงเข้ามาหาท่านผู้บัญชาการ ชิดเท้าตรงก้มศีรษะกระทำความเคารพ ท่านนายพลเงยหน้า
มองดูนายทหารคนสนิทของท่าน

"มีธุระอะไรหรือ คุณอุดม?"

"ท่านนายพลทหาร พระยาปัจจุบันกษัตริย์ กับสุภาพบุรุษสามคนจะขอเข้ามาพบกับใต้เท้า
ขอรับ"

ท่านผู้บัญชาการร้องขึ้นดัง ๆ

"เจ้าคุณปัจจุบันกษัตริย์! โอ - ไปเชิญท่านเข้ามาเถอะคุณ ผมกำลังต้องการพบตัวท่านทีเดียว"

นายทหารคนสนิทก้มศีรษะทำความเคารพอีกครั้งหนึ่ง แล้วเดินออกไปจากห้อง ท่านผู้
บัญชาการหันมาพูดกับเสนาธิการทหารบก

"เจ้าคุณปัจจุบันกษัตริย์ เป็นนายทหารผู้ใหญ่ที่น่าชมเชยมากทีเดียว อุดมสำหรับเสียงอันตรายน่า
ไปสืบความลับที่เวียงจันทน์แทบจะเอาชีวิตไม่รอด คุณพระรู้เรื่องไม่ใช่แล้วหรือครับ?"

ท่านเสนาธิการยิ้มเล็กน้อย

"ครับ เขาลือกันให้แสบหนองคายเชียวครับ"

ท่านผู้ใหญ่ทั้งสองเงยหน้ามองไปที่ประตูห้อง พ.ต.อุดม นำเจ้าคุณปัจฉนิกฯ พล,นิกร, กิมหงวนเข้ามาในห้อง ทั้งสี่คนก้มศีรษะแสดงความเคารพผู้เป็นประมุขแห่งกองทัพไทย ท่านนายพลรีบทำความเคารพตอบ

"สวัสดีครับ เจ้าคุณ" แล้วท่านก็เดินเข้ามาจับเจ้าคุณปัจฉนิกฯ ในฐานะที่เคยเป็นเพื่อนนายทหาร และคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี "ผมขอแสดงความยินดีที่เจ้าคุณกลับมาได้ ตั้งแต่ผมได้รับโทรเลขด่วนจากข้าหลวงแจ้งว่าเจ้าคุณไปตกค้างอยู่ในเวียงจันทน์ ผมวิตกมาก"

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ ยิ้มแป้น

"ขอบคุณครับ ผมมานี้เพื่อรายงานตนเอง และขอรับใช้ชาติที่สุดแล้วแต่ท่านผู้บัญชาการ จะเห็นสมควร" พูดจบท่านก็ก้มศีรษะคำนับเสนาธิการทหารบก ซึ่งคุ้นเคยกับท่าน

ท่านนายพลหัวเราะเบา ๆ

"เชิญนั่งครับ" แล้วท่านก็พูดกับสามเกลอ "นั่งซีคุณ นั่งตามสบาย"

ทั้งห้าคนต่างนั่งลงบนเก้าอี้คนละตัว พล,นิกร,กิมหงวนสำรวจมกิริยาให้สุภาพเรียบร้อย ต่างรู้สึกเกรงกลัวอย่างไรชอบกล เมื่อได้พบท่านผู้บัญชาการ ท่านนายพลพูดกับเจ้าคุณปัจฉนิกฯ ด้วยเสียงกังวาน

"ผมยินดีที่จะเรียนให้เจ้าคุณทราบว่า ผมจะบรรจุเจ้าคุณเป็นผู้บัญชาการกองพลที่หนึ่งนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ส่วนหลวงประหารไพร่ ผู้บัญชาการทหารกองพลที่หนึ่งผมจะให้มารับตำแหน่งเป็นรองเสนาธิการทหารบก"

ใบหน้าของเจ้าคุณปัจฉนิกฯแดงระเรื่อ ปลื้มใจจนแทบจะพูดอะไรไม่ได้

"เป็นพระคุณอย่างที่สุดเชียวนะครับ ผมจะตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยเต็มความสามารถ"

ท่านนายพลยิ้มอ่อนโยน ท่านหันมาเรียกเสนาธิการให้มาร่วมสนทนาด้วย แล้วพูดกับเจ้าคุณปัจฉนิกฯต่อไป

"ประเดี๋ยวผมจะส่งนายทหารคนสนิทให้ช่วยเหลือเจ้าคุณจัดหาเครื่องแต่งตัวให้เรียบร้อย เจ้าคุณครับ ผมตั้งใจอยู่แล้วว่าสงครามคราวนี้ผมจะต้องเรียกเจ้าคุณเข้าประจำการ" หยุดนิ่งสักครู่ ท่านจึงกล่าวต่อไป "เราไม่ต้องการเจรจากับฝรั่งเศสอีกต่อไปแล้ว คืบนี้สองนาฬิกาตรง เราจะได้เริ่มเข้าตีจังหวัดเวียงจันทน์ของข้าศึก และกองพลที่หนึ่งในบังคับบัญชาของท่านเจ้าคุณจะเคลื่อนข้ามแม่น้ำโขงเป็นกองพลแรก"

เจ้าคุณปัจฉนิกฯ มีกิริยากะสับกส่าย

"แต่ผมยังไม่เข้าใจอะไรเลยครับ"

ท่านผู้บัญชาการพะยักหน้าซ้ำ ๆ

"ครับ - ถูกแล้ว ประเดี๋ยวผมจะให้ท่านเสนาธิการอธิบายแผนการโจมตีของเราตลอดจนงานอื่น ๆ ให้เจ้าคุณทราบ ผม - อ้า - ผมต้องการให้เจ้าคุณแต่งเครื่องแบบนายพลโททหารบกโดยเร็วที่สุด" พุดจบท่านก็เอื้อมมือกอดกึ่งบนโตะ

พ.ต.อุดมนายทหารคนสนิทของท่านรีบเข้ามาในห้องโดยเร็ว เขาก็มศึร้ระทำความเคารพก่อนและเตรียมฟังคำสั่ง

"คุณอุดม พาท่านเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ไปหาหลวงวิระยุทธ แล้วก็เรียนให้ท่านทราบว่า ผมสั่งให้จัดหาเครื่องแบบให้เจ้าคุณปัจฉินึกฯโดยเร็วที่สุด พร้อมทั้งเครื่องสนาม, ปืนพก, กล้องส่องทางไกลและหน้ากากป้องกันไอพิษ"

"ครับผม" นายทหารคนสนิทรับคำ

ท่านนายพลหันมาทางเจ้าคุณปัจฉินึกฯ

"เชิญครับ เชิญเจ้าคุณไปกับคุณอุดม และเมื่อสวมเครื่องแบบเรียบร้อยแล้ว ให้ท่านเจ้าคุณมาพบกับท่านเสนาธิการที่นี่ เพื่อคุณพระจะได้ชี้แจงให้เจ้าคุณเข้าใจในแผนการโจมตีของเราตลอดจนงานในหน้าที่ของเจ้าคุณด้วย" พุดจบท่านก็ยื่นมือให้เจ้าคุณปัจฉินึกฯ จับ "ผมขอแสดงความยินดีที่เจ้าคุณกลับเข้าประจำการรับให้ประเทศชาติร่วมตายกับพวกเรา"

เจ้าคุณยิ้มเล็กน้อย

"เป็นพระคุณครับ อ้า - ผม - ผมขอเรียนให้ท่านผู้บัญชาการทราบด้วยว่า เด็กสามคนนี้เป็นหลานชายและบุตรเขยของผม ซึ่งรบเร้าให้ผมพามาพบท่านผู้บัญชาการเพื่อขอสมัครเป็นทหารแนวหน้า ด้วยความรู้สึกรักชาติอย่างรุนแรงของเขา"

ท่านนายพลขมวดคิ้วเล็กน้อย มองดูหน้า พล, นิกร, กิมหงวนทีละคน แล้วท่านก็พุดยิ้ม ๆ ด้วยกิริยาปราศจากการถือเนื้อถือตัว

"คุณจะสมัครออกแนวหน้า?"

เสี่ยหงวนพุดนอบน้อม

"ครับผม, เกล็ด้ากระหม่อมทั้งสามต่างพร้อมแล้วที่จะเสียสละชีวิตเพื่อประเทศชาติ"

ผู้บัญชาการยิ้มเล็กน้อย ท่านรู้สึกพอใจในสามเกลอมาก

"คุณเคยเป็นทหารมาแล้วไม่ใช่หรือ?"

"ครับผม" พลตอบแทนเพื่อน

ท่านนายพลนิ่งไปสักครู่ การนิ่งทำให้พล, นิกร, กิมหงวนไม่สบายใจ เกรงว่าท่านจะขัดข้องทั้งสามแสดงกิริยากะสับกะส่าย

"ความจริง, เรามีทหารประจำการเพียงพอแล้ว การตีประเทศอินโดจีน ไม่จำเป็นจะต้องใช้กำลังมากมายอะไรเลย ทางราชการจะยังไม่ระดมพลหรือรับทหารอาสาสมัครในเวลานี้"

สามสหายหน้าซีดเผือดทันที

พลว่า "ได้เท่าขอรับ, กระผมกับเพื่อนทั้งสองได้หาโอกาสที่จะสนองคุณประเทศชาติมานานแล้วครับผม ฉะนั้นเมื่อมีโอกาส ก็ขอให้พระเดชพระคุณได้โปรดกรุณาให้ผมเป็นพลทหารติดตามกองทัพไปด้วยเถิด ถ้าพระเดชพระคุณปฏิเสธ กระผมทั้งสามก็เสียใจอย่างที่สุด"

ท่านนายพลหัวเราะเบา ๆ หันมาพูดกับท่านเสนาธิการ

"ยังงี้ คุณพระ, น่าปลื้มใจไหม ที่คนไทยเราต่างมีความรักชาติรุนแรงกันทั้งนั้น ผมไม่ทราบว่า จะทำอย่างไรดี จดหมายตั้งหลายหมื่นฉบับที่มีมาถึงผมนั้นล้วนแต่สมัครขอออกรบในแนวหน้า"

เสนาธิการยิ้มเล็กน้อย

"สำหรับคุณสามคนนี่ ท่านผู้บัญชาการน่าจะกรุณาอนุญาตให้แกเป็นพลทหาร ไหน ๆ แกก็บ่ากบ้นเข้ามาพบท่านผู้บัญชาการแล้ว"

ท่านนายพลพะยักหน้าช้า ๆ หันมาทาง พล, นิกร, กิมหงวน

"คุณชื่ออะไร?"

อาเสี้ยรีบตอบทันที

"เกล้ากระหม่อม สงวน ไทยแท้ขอรับ"

"กระผม พล พัซารากรณ์ครับผม"

"นิกร การุณวงศ์ครับผม"

ผู้บัญชาการพะยักหน้าช้า ๆ

"ดีแล้ว, คุณพล, คุณนิกร, คุณสงวน เมื่อคุณมีความปรารถนาอย่างแรงกล้า ในอันที่จะสนองคุณประเทศชาติ ผมก็อนุญาต และให้คุณเป็นพลทหารประจำกองพันที่สี่สิบตั้งแต่วันที่นี้เป็นต้นไป ค่ะวันนี้คุณจะได้ตะลุยเข้าศึกสมตามความตั้งใจของคุณ"

สามสหายปีติยินดีเหลือที่จะกล่าวแล้ว ต่างเลือนตัวจากเก้าอี้ลงมานั่งบนพื้น คลานเข้ามากราบแทบเท้าท่านผู้บัญชาการทหารทั่วไป และเสนาธิการทหารบก

พลว่า "กระผมปลื้มใจในความกรุณาของพระเดชพระคุณอย่างที่สุดเสี่ยวครับ"

ท่านนายพลหัวเราะเบา ๆ

"ลุกขึ้นนั่งข้างบนเถอะคุณ อ้า - คุณอุดม คุณพาท่านทั้งสามนี้ไปพบหลวงวิระยุทธฯ ด้วยสินะ ผมรับแกเป็นพลทหารประจำกองพันที่สี่สิบแล้วให้หลวงวิระยุทธฯ แจยเครื่องแต่งตัวให้พร้อมแล้วก็พาตัวไปมอบให้ผู้บังคับกองพันที่สี่สิบ" พุดจบท่านก็หันมาพูดกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯและสามเกลอ "เชิญครับ ให้คุณอุดมแกพาไป"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ, พล, นิกร, กิมหงวนดีอกดีใจแทบจะซ่อนความรู้สึกไว้ไม่ได้ ทั้งสี่คนลุกขึ้นยืน ก้มศีรษะกระทำความเคารพท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง แล้วพากันเดินตามนายทหารคนสนิทออกไปจากห้อง

พล, นิกร, กิมหงวนรู้สึกว่าคุณผู้บัญชาการทหารทั่วไปเป็นผู้ใหญ่ที่เพียบพร้อมไปด้วย
ความเมตตากรุณาน่าเคารพนับถืออย่างยิ่ง

สามเกลอของเราเป็นทหาร ส่วนเจ้าคุณปัจฉิมนี้ได้รับตำแหน่งอันมีเกียรติยิ่ง ท่านจะเป็น
ผู้ควบคุมทหารหาญ กองพลที่ ๑ เขียวอินโดจีนในคืนวันนี้

หลังจากที่รัฐบาลไทยได้เรียกร้องขอคืนดินแดนที่เสียไปกลับคืนมา โดยสุภาพอ่อนโยนแล้ว
ฝรั่งเศสก็ตอบปฏิเสธ และแสดงตัวเป็นปรปักษ์กับไทยทันที มันได้ส่งกำลังทหารมาประจำชายแดน
และเขตต์ปลอดทหารซึ่งฝ่าฝืนสัญญาที่ทำกันไว้ นอกจากนี้ยังโหดร้ายทารุณต่อพี่น้องชาวไทยด้วย
ประการต่าง ๆ ส่งเครื่องบินล่องลำเข้ามาตั้ง ๕๐ ครั้ง ใช้ทหารบุกรุกและยิงพวกเราก่อน หรือ
มิฉะนั้นก็ให้อ้ายพวกหมาดำแห่งมอริออคโคเปลือยกายลงเรือลอยน้ำร้องตะโกนด่าทำทนายพวกเรา

นับวันฝรั่งเศสก็รุนแรงต่อไทยยิ่งขึ้นทุกที บอกความเป็นพาลตามสันดานอันชั่วร้ายของ
ชาติฝรั่งเศสซึ่งยกตัวเองว่าเป็นชาติอารยะ แต่ความจริงสัตว์เดรัจฉานจำพวกเหี้ยหรือสุนัขยังดีกว่า
ฝรั่งเศสเป็นไหน ๆ

ประชาชนคนไทยทั้งชาติเห็นแล้วว่า การพุดกันโดยดียอมไม่เป็นผล ดังนั้น พี่น้องชาวไทย
ก็ลงมติให้รบ - รบเพื่อเอาดินแดนของเรากลับคืนมา และเพื่อสอนฝรั่งเศสให้รู้สำนึกว่า ไทยสมัยนี้
สามารถจะเหยียบหน้าฝรั่งเศสได้แล้ว

เลือดไทยร้อนระอุด้วยความรักชาติ ลูกไทยทั้งหลายยังไม่ลืมเหตุการณ์เมื่อ ร.ศ.๑๑๒
บัดนี้, ถึงคราวแล้วที่ไทยจะสั่งสอนฝรั่งเศสให้รู้สำนึก

สงคราม ! สงคราม!

ทหารหาญของชาติพร้อมแล้วทุกเหล่า ต่างรอคอยเวลาสำคัญของพวกเขาซึ่งจะได้เดิน
ทางเข้าสมรภูมिरบกับฝรั่งเศส ชาติเดรัจฉาน อ้ายมหาโง่งที่สร้างความขมขื่นให้กับพี่น้องชาวไทย
มาเป็นเวลาเกือบ ๕๐ ปี

หนองคายยามดึกสงัด

ริมฝั่งแม่น้ำโขงสะพรั่งพร้อมด้วยกำลังแสนยานุภาพ ลูกไทยทั้งสี่กองกำลังทำงาน
อย่างขมกั้เข้มมัน พระจันทร์ส่องสว่างกระจ่างดวง ปืนใหญ่สนามตั้งเรียงรายอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเตรียมยิง
เปิดฉากให้ทหารรบ ที่ลำเลียงลงเรือไว้ให้ก็มาก จากแสงสว่างของดวงจันทร์ทำให้แม่น้ำโขงเป็น
ประกายยับยั้ง เรือพายจำพวกเรือยาวและเรือมาดซึ่งเป็นเรือลำเลียงทหารจอดอยู่ที่ชายหาดสุด

ลูกหูลูกตา น้กรบไทยเดินกันสับสนอลหม่าน ขนยุทโธปกรณ์ลงเรือใหญ่ที่จัดไว้ พร้อมด้วยเสบียงอาหารและเวชภัณฑ์

การเตรียมข้ามแม่น้ำโขงได้เริ่มต้นตั้งแต่ ๑๙.๐๐ น.เศษ เจ้าหน้าที่ทหารได้ปิดการคมนาคมไม่ยอมให้ราษฎรข้ามฟากไปมาแล้ว เพื่อป้องกันการส่งข่าวของแนวที่ ๕

เกือบ ๒.๐๐ น. แล้ว

ทหารทุก ๆ คน ใจเต้นตึกตัก อยากจะให้เข้มนาฬิกาผ่านไปโดยเร็ว การลำเลียงยุทโธปกรณ์เสร็จสิ้นเมื่อสักครู่นี้เอง ขณะนี้ทหารกำลังพักผ่อนอยู่ที่ชายหาดตามหมวดหมู่ของตน ฟังผู้บังคับบัญชาอธิบายซักซ้อมความเข้าใจในการข้ามแม่น้ำโขง

พลทหารพล, พลทหารนิกร และพลทหารกิมหงวนนั่งสนทนากันอยู่ที่โคนต้นไม้ซึ่งมีเพื่อนทหารอีกมากมายปะปนอยู่ด้วย ทั้งสามคนได้สวมเครื่องแบบของน้กรบกัดูสง่าผ่าเผยยิ่งขึ้น ถึงแม้เสื้อของอาสาจะสั้นเดินต่อไปหน่อยก็ตาม กิมหงวนครึกครื้นรื่นเริงมากกว่าเพื่อน พร้าแต่จะข้ามแม่น้ำโขง คุยโขมงโงงเงงทำให้เพื่อนทหารหัวเราะครื้นเครงไปตามกัน

"อ้ายเศสมันจะมาทานอะไรไว้" กิมหงวนพูดเสียงตะโกน "พับผ่า พ่อจะยิงให้วิ่งหางจุกตูด ร้องเป้ง ๆ ไม่รู้ทางไปทีเดียว"

พลทหารเหาะหี ๆ แล้วกล่าวสัพยอก

"สำหรับพี่หมูน้องยก ขอให้จริงดังปากพูดนะพินะ"

กิมหงวนวางท่าทางให้ฝั่งเผย

"เออหว่า"

พลทหารหนุ่มคนหนึ่งพูดสอดขึ้น

"ว่าแต่ลื้อนะสั่งเสียลูกเมียแล้วหรือยัง?"

กิมหงวนทำคอย่น เงยหน้ามองดูผู้พูด

"แหม - ลื้ออย่าพูดให้เป็นกลางกลางพิธิหน่อยเลยวะ ความจริงอ๊วไม่มีโอกาสล้าลาลูกเมียเลย อ๊วอยู่หนองคายเมียอ๊วอยู่กรุงเทพฯ แต่อ๊วโทรเลขด่วนบอกไปแล้วว่าอ๊วขอลาไปรบ ทั้งลูกและเมียอ๊วไม่ห่วงหรอกเพื่อน ชาติยอมสำคัญมากกว่า ถึงแม้อ๊วถูกอ้ายเศสยิงตาย เมียอ๊วก็ได้ชื่อว่า เป็นเมียทหารหาญ" แล้วกิมหงวนก็แฉกทำให้เหมือนกับทหารหาญจริง ๆ "จริงไหมเพื่อน ส่วนลูกของอ๊ว มันโตขึ้นมันก็จะภูมิใจที่พ่อหรือเตี่ยของมัน ได้เสียสละเลือดเนื้อเพื่อประเทศชาติ"

ลูกไทยที่ได้ยินคำพูดของเสียหงวนต่างตบมือกราว กิมหงวนยิ้มแก้มแทบแตก ทหารอีกคนหนึ่งได้ร้องตะโกนขึ้น

"ผมหวังว่า เสียหงวนจะต้องเป็นทหารที่กล้าหาญที่สุดในกองทัพของเรา"

อาสาเสียผลลูกขึ้นยืน ชูมือทั้งสองประสานกันเหนือศีรษะ

"มันเป็นความจริงเท่ากับสองบวกสองเป็นสี่"

พวกทหารฮาครีน

"เฮี้ยนนะเรอะ บวกสี่?"

กิมหงวนกระโดดตัวลอย เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้นอีก ขณะนั้นกองทัพทหารที่อยู่ทางขวามือต่างลุกขึ้นยืนตรง แสดงว่ามีผู้บังคับบัญชาชั้นสูงสุดผ่านมา ทุก ๆ คนรีบยื่นทำความเคารพตลอดแนวหาดทรายอันยาวเหยียด

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ นั่นเอง

ท่านผู้บัญชาการกองพล๑ ในเครื่องแบบครบครัน พร้อมด้วยทหารฝ่ายเสนาธิการและนายทหารคนสนิทกับผู้บังคับกองพันได้เดินทางมาทาง พล, นิกร, กิมหงวน เจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ มีท่าทางองอาจผึ่งผาย ผิดแผกไปราวคนละคน หมวกเหล็กที่สวมศีรษะ เพิ่มความสง่างามให้กับท่านอีก

เจ้าคุณผู้บัญชาการกองพล๑ ได้เลิกประชุมเมื่อสักครู่นี้ แล้วท่านก็เดินตรวจทหารของท่าน ได้เห็นความคึกคัก และใบหน้ายิ้มแย้มของนักรบไทย เจ้าคุณก็ปลื้มอย่างยิ่ง ท่านหยุดพักทักทายกับทหารโดยทั่วหน้า ในยามนี้ทุกคนก็เท่ากับพี่น้องคลานตามกันมาทั้งนั้น

พล, นิกร, กิมหงวน ยืนอยู่ในท่าตรง มองดูเจ้าคุณปัจฉิมนี้ฯ ต่างเกือบจะจำท่านไม่ได้ ขณะที่เจ้าคุณผ่านมาถึง และหยุดปฏิบัติการณ์กับนายทหารคนหนึ่ง กิมหงวนก็หัวเราะก๊าก ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

"คุณอาครับ วู้ปี้!" แล้วเขาก็วิ่งพรวดพราดตรงเข้าไปหาท่าน

เจ้าคุณผู้บัญชาการสะดุ้งโหยง

"เฮ้ย!" ท่านตวาดลั่น "รุ่มร่ามจริง อ้ายนี่"

กิมหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"แหม - ผมแทบจำคุณอาไม่ได้เนาะครับ จี๋ ๆ ๆ ๆ เอ้อเฮอ มองคล้าย ๆ กับนายพลเดอกูส์ ฮี - ฮี"

ท่านผู้บัญชาการหลับตาปี๋ อาเสี่ยหักหน้าท่านด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการ ท่านอยากจะโกรธกิมหงวน แต่ก็เห็นว่า เขาไม่สู้จะเข้าอกเข้าใจในระเบียบวินัยของทหารจึงอภัยให้

"อ้ายเสี่ย" ท่านพูดเบา ๆ "เวลานี้เป็นเวลาราชการ ถึงแม้แก่เป็นหลานของฉัน แต่แกอยู่ได้ บังคับบัญชาของฉัน อย่าให้มันรุ่มร่ามนักไว้ย ยืนให้มันดี ๆ ซี้ ทหารอะไรยืนขาถ่าง หลังงออย่างงี้?"

กิมหงวนซิดเท้าตรง รีบยกมือไหว้อย่างนอบนอม

"ผม - ผมไม่ทราบครับ"

เจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือก

"อ้ายเวร ทหารนะเขาใช้วันทยาหัตถ์ไว้ย"

อาเสี่ยรีบยกมือวันทยาหัตถ์ทันที

"ครับผม เกล้ากระผมเตรียมพร้อมที่จะรบข้ายเศสแล้วครับ"

ท่านผู้บัญชาการกองพล๑ หัวเราะหึ ๆ ล้วงกระเป๋าหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมา ถอดหมวกเหล็ก ออกเช็ดเหงื่อที่ใบหน้า แต่พอนึกขึ้นได้ว่าท่านศึรุษะล้าน ก็รีบสวมหมวกโดยเร็ว

กิมหงวนยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก เอื้อมมือเชี่ยสะเอวท่านแล้วพูดเบา ๆ

"อ้า - คุณอาสาหมวก เอาสละชีพเพื่อชาติไว้ข้างหลังครับ"

เจ้าคุณสะดุ้งเฮือก รีบถอดหมวกออกสวมใหม่ให้ถูกต้อง แล้วเรียก พล,นิกร ให้เข้ามาหา ท่าน

"อ้ายหลานชายทั้งสาม อีกสักครู่ก็จะถึงเวลาสำคัญของเจ้าแล้ว อาขอเตือนเจ้าเป็นส่วนตัว ว่าขอให้เจ้าจงปฏิบัติงานในหน้าที่ให้เต็มความสามารถ จงกล้าหาญ จงเสียสละ จงอดทน และมี วินัย นี่คือนโยบายของทหาร ขอให้เจ้าจงจำคำของอาไว้"

สามเกลอยกมือวันทยาหัตถ์พร้อมกันอย่างแข็งแรง

พลว่า "ผมขออน้อมรับโอวาทของคุณอาด้วยความจริงใจขอรับ"

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ ยกมือตบปานายพัชราภรณ์

"เมีย ๆ ของพวกแกได้โทรเลขด่วนมาถึงอาเมื่อสักครู่นี้ มีความว่า เขาได้รับโทรเลขของพวก แกแล้ว นवलละออ, นันทา, ประไพสั่งให้บอกแกว่า หล่อนดีใจที่แกได้ปฏิบัติตนตามหน้าที่ลูกผู้ชาย ชาวไทย และอวยพรให้พวกแกจงแคล้วคลาดจากภยันตราย อ้า - นอกจากนี้ยังบอกมาว่า หล่อน ทั้งสามคนได้สมัครเป็นอาสาสมัครแล้ว อาจจะถูกส่งมาประจำแนวรบก็ได้"

สามสหายยิ้มแบ่นไปตามกัน เสียหงวนถามขึ้นเบา ๆ

"ฝากจูบมาถึงผมบ้างหรือเปล่าครับ?"

เจ้าคุณทำตาปริบ ๆ

"โธ่ - อ้ายหงวนเอ๊ย -"

"เอ๊ย" อาเสียขานรับ แล้ววิ่งจืดเข้าไปในแถว

ท่านผู้บัญชาการกองพล๑ บ่นพึมพำ พูดกับพล, นิกรอีก ๒-๓ คำ ก็เดินเลยไปทางอื่นด้วยความหัวเสียกิมหงวน

๒.๐๐ น. ตรง

เมืองบนท้องฟ้า เสียงเครื่องบินโจมตีของกองทัพอากาศไทยตรงกะหิมะดั่งลั่นจนสะเทือน พื้นดินเครื่องบินไทยนับจำนวนร้อยแปรแถวเป็นหมู่ ๆ ในระยะต่ำ บินข้ามแม่โขงอย่างอาจหาญ เพื่อเข้าโจมตีทำลายที่มั่นของข้าศึกริมฝั่งซ้าย

เริ่มสงครามแล้ว!

เสียงแตรเดี่ยวเป่าสัญญาณหน้าเดิน ทหารราบพร้อมด้วยทหารปืนใหญ่และหน่วยรถรบ กับกองยานยนตร์ต่างถือปืนวิ่งลงเรือของตนสับสนอลหม่าน ปืนใหญ่ริมฝั่งไทยส่งกระสุน ๑๕๐ มม. ช้ามปากไปยังข้าศึกเสียงสนั่นหวั่นไหว

ลูกไทยทั้งสี่กองพลต่างเริ่มต้นเดินทางข้ามแม่น้ำด้วยเรือพาย ส่วนรถรบและปืนใหญ่กับ ยานยนตร์ต่าง ๆ บนทุกระเบียงเรือใหญ่ที่มีเรือไฟจูงลาก การเคลื่อนขบวนรบกระทำอย่างรวดเร็วที่สุด และพร้อมเพรียงเรียบร้อยมาก

แนวต้านทานของฝรั่งเศส เริ่มระดมยิงกราดมาทางฝั่งไทยด้วยปืนใหญ่ทหารราบและปืน กลหนัก แต่แล้วเมื่อฝูงบินโจมตีของเราไปถึง พวกหมาตาน้ำข้าวและหมาดำก็ระส่ำระสาย เสีย กำลังใจทันที

เครื่องบินโจมตีเริ่มเปิดฉากการรบอย่างทรหด จิกหัวลงยิงข้าศึกด้วยปืนกล แล้วก็ปล่อยลูกระเบิดเบาทำลายรั้งปืนกลและที่มั่นซึ่งแลเห็นได้ถนัดจากแสงพระจันทร์

ลูกไทยทั้งสี่กองพลใกล้ฝั่งซ้ายเข้าไปทุกทีแล้ว ทหารทั้งหลายองอาจกล้าหาญยิ่งนัก ทุก ๆ คนกระหายที่จะเหยียบดินแดนอินโดจีน ซึ่งจวนจะถึงฝั่งอยู่แล้ว

ปืนใหญ่จากฝั่งไทยระดมยิงข้าศึกจนตั้งรับไม่ติด มีหน้าข้าฝูงเครื่องบินก็ทำงานได้ผลเกิน คาค

"ไชโย! รุกเข้าไป! และรุกเข้าไป! เราต้องเอาดินแดนของเราให้ได้ เราจะขยี้ฝรั่งเศสให้แหลกลานเราจะให้บทเรียนแก่มันว่า

ไทยสมัยนี้ไม่ใช่ไทย ร.ศ. ๑๑๒